

Cellula

Nekupovali sme, ale swapovali

Gýč patrí k ľudskému údely

Opätky nechajte doma

10

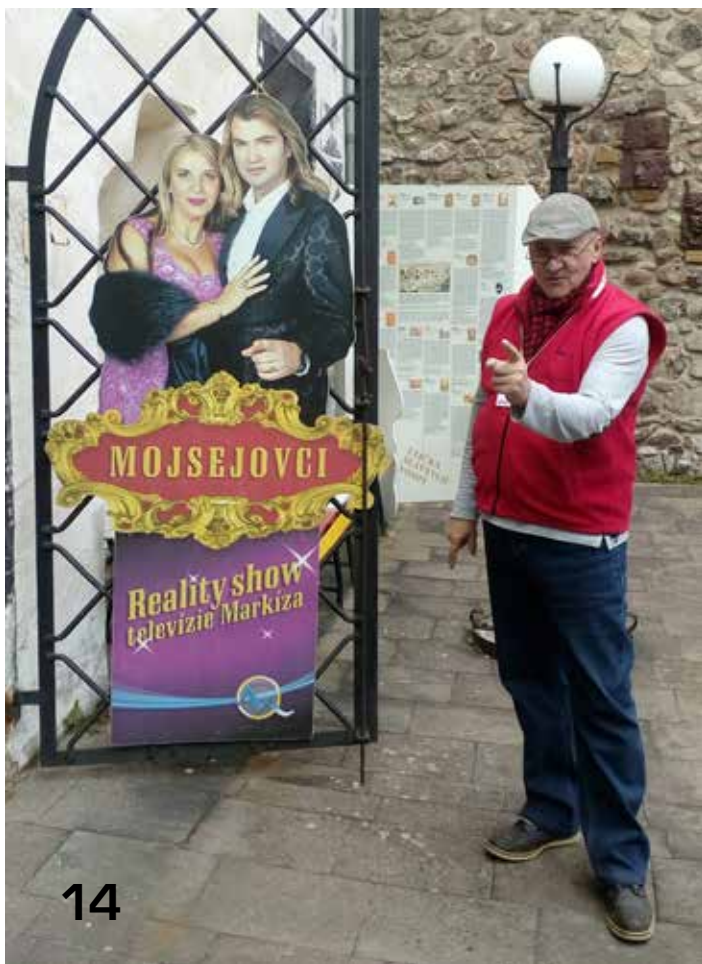

Radosť redakčnej rady na Štúrovom pere 2019 oprávnená! Teší sa z prvenstva časopisu Cellula, s ktorým už niekoľko rokov prichádza na Štúrovo pero. Keď na Štúrovom pere bola po prvýkrát M. Matusová (ako

zodpovedný pedagóg) v roku 2007, získala diplom za účasť. Vtedy si pomyslela, aké by to bolo úžasné raz vyhrať. Ubehlo 12 rokov a z úspechu Celluly má obrovskú radosť. Krok po kroku Cellulu vylepšovali, počúvali rady porot-

cov a tento ročník im priniesol zlato. Je vďačná za redakčný tím, ktorý vždy s nadšením pracuje, za skvelú kolegyňu J. Meľošovú, s ktorou sa perfektne dopĺňajú. Veď posúďte sami, aká pohoda zo selfie s P. Hermanom sála. Už

teraz sa táto „úderná päťka“ teší na Štúrovo pero 2020. A keďže chcú byť eko, ako sčasti toto číslo Celluly, pribalia si do kabelky poháriky na kávu za básničku. Možno sa k nim pridajú aj ďalší.

14

12

Teší nás, že vám môžeme predstaviť absolventa odboru zdravotnícky asistent, ktorý sa vo veku 26 rokov stal najmladším riaditeľom štátneho podniku poskytujúceho sociálne služby v rámci Českej republiky. Felipe Sánchez López je úspešným mladým mužom, ktorému nie je ľahostajný osud a smerovanie zdravotníctva, hlavne v oblasti poskytovania sociálnych služieb.

9

Majo nás už neraz presvedčil, že nedokáže obsedieť na zadku a s kamarátmi rád cestuje po Slovensku. Tentoraz zavítal do Košíc v čase MS v hokeji.

31

Ako sa mali druháci na Týždni športu? Viac v rubrike Športujeme.

22

Tretiaci boli na mesačnej praxi. FL-áci vymenili lavice za taru. Aké poznanie im jún priniesol? Prezradil Majo.

EDITORIÁL

4 PAPARAZZI

INFO

5 SPÝTALI SME SA ZA VÁS

KALENDÁRIUM

6 NA BIBLICKEJ OLYMPIÁDE TRETÍ OCENENÁ MINISTERKOU ŠKOLSTVA JESIKA SI VYRECITOVALA 3. MIESTO PSIA NÁVŠTEVA

7 NA KOHO MYSLÍŠ? ZA DIVADELNOU KULTÚROU V SND ZDRAVOTKA V PRVEJ DESIATKE DIEVČATÁ ZAUJALI ODBORNOSŤOU

8 CELLULA KONEČNE PRVÁ! MÁME LITERÁRNY TALENT ÚSPECH DIEVČAT VO VSETÍNE ROZLÚČKA S ALMA MATER

ŽIVOT OKOLO NÁS

9 KEĎ SA SVET ZÍDE V KOŠICIACH

ŽIVOT NÁŠ ŠTUDENTSKÝ

10 JE TO TAM!

11 NÁŠ BOREC V NEMČINE

ROZHOVOR

12 NEPOUŽÍVAM SLOVO RIADIŤ, ALE VIEŠŤ, JE TO O TÍMOVOSTI

14 GÝČ PATRÍ K LUDSKÉMU ÚDELU

TÉMA

16 NEKUPOVALI SME, ALE SWAPOVALI

17 ŽIJE UDRŽATEĽNÝ A ZDRAVŠÍ ŽIVOT

ZAUJALO NÁS

18 V OTCOVÝCH ŠLAPAJACH

20 VIDIEŤ SMRŤ SUSEDA BOLO TO NAJHORŠIE

21 PREBIJEM SA...

PRAXUJEME

22 MESIAC ZA TAROU

ŽIVOT NÁŠ ŠTUDENTSKÝ

23 NAŠE FINALISTKY NA ZMIERENÍ V SND KROJOVANÁ VALIKA

24 KEFKA NEPATRÍ DO KOŠA! PLYTVANIE JEDLOM V ŠKOLSKEJ JEDÁLNI

25 DARUJ A POŽIČAJ SI KNIHU VYSKÚŠAL ZERO WASTE NA VLASTNEJ KOŽI

26 SNY SA OBČAS NESPLNIA NA PRVÝ RAZ

27 V PRÁCI JE Z NEJ DOMINIKA

RADA NAD ZLATO

28 AJ „ŽENSKÉ DNI“ MÔŽU BYŤ EKO NÁKUP V SECONHANDE. ÁNO ČI NIE?

29 AKO UŠETRIŤ?

VOX POPULI

30 BOZK JE KRÁSNA REČ

ŠPORTUJEME

31 DRUHÁCI NA ČERSTVOM VZDUCHU

ŠTUDENTSKÁ MOZAIKA

33 UŽ JU NEDOBEHNEM

PAUZA

34 FILMOTÉKA ZO SVETA KNÍH

35 HUDBA A MÝ MATURITNÉ MÚDROSTI

Redakčná rada

Šéfredaktorka:
Kamila Súkeníková, II. FL

Redaktori:
Soňa Cholevová, III. FL
Marián Seidl, III. FL
Simona Solomanová, II. FL
Simona Halásová, II. FL
Petra Jaďudová, IV. MAS
Kristína Vyletelková, II. ZUA

Foto:
Žiaci školy
archív školy - Zuzana Petrechová
Magdaléna Běžová, I. FL

Grafická úprava:
Jakub Michnica, III. FL
Mgr. Marcela Matusová

Jazyková korektúra:
Mgr. Jana Melošová

Ilustrácie:
Veronika Petrechová, II. ZUA

Tlačiareň:
Roman Dužík - BS Slovakia
Trenčín

Radi privítame vaše postrehy, námety a príspevky do časopisu. V prípade záujmu kontaktujte našu šéfredaktorku alebo redaktorov.

Ahojte!

A je to tu zas. Opäť vyšlo nové číslo našej Celluly, v ktorom sme si pre vás pripravili najnovšie informácie a udalosti (nielen) zo školy. Informujeme vás o najnovších úspechoch našich žiakov, nielen školských, ale aj

osobných. Ale keďže najrozoberejšou témou dneška je ekologický život, a my veríme, že veľa z vás chce pomáhať prírode, za hlavnú tému sme vybrali práve túto problematiku. V tomto čísle sa dozviete, ako aj vy môžete malými krokmi prispieť k zachovaniu krásy na našej planéte. Niekedy stačí vymeniť cestu autom za cestu po vlastných nohách či miesto igelitky si zobrať do obchodu vlastnú tašku... To však nie je všetko. Pochválili sme sa aj víťazstvom Celluly, úspechom našich profesoriek a školy v celoslovenských hodnoteniach, vybrali sa po stopách absolventov našej školy. Na konci čísla už tradične nájdete odporúčanie na nejaký ten dobrý film či knihu. Keďže obsah nášho čísla je naozaj pestrý, verím, že každý z vás si nájde tu svoju pravú tému, ktorá ho zaujme, a rád si ju prečíta.

Vaša Kamila!

PAPARAZZI

Nová hokejová nádej

V šiestnásty májový deň sa rozrástla rodina nášho telocvika, tiež hokejového trénera dorastu Dukla Trenčín Michala Blanára o malého Alexa. Nová hokejová nádej, ako jeho otec dúfa, prišla na svet s ideálnymi mierami 3 050 g a 50 cm. Veríme, že všetky nádeje a očakávania, ktoré do Alexa jeho otec vkladá, sa časom aj naplnia. Veď aj čas jeho príchodu na svet je symbolický. MS v hokeji boli v plnom prúde! My novopečeným rodičom blahoželáme a prajeme veľa zdravia a radosti zo spoločných chvíľ!

(rr), foto: z archívu M. Blanára

Spýtali sme sa za vás

V predchádzajúcom čísle sme sa pýtali, či sa zriadi v škole aj miestnosť na prezliekanie pre žiakov študijného odboru zdravotnícky laborant. Vyjadrili ste sa, že sa pokúsíte priestory nájsť. Žiaci sa i naďalej prezliekajú v šatni, na oknách však pribudli fólie. Majú to vnímať ako vyriešenie ich problému?

Určite to nie je vyriešenie problému, je to len zabránenie priehľadnosti okien a tým sledovanie našich žiakov okoloidúcimi. Čo sa týka sľúbenej miestnosti na prezliekanie žiakov do laboratórií, nie, nezabudla som. V súčasnosti sa na tom pracuje. Už sme vybrali miestnosť

a verím, že bude k spokojnosti našich žiakov. Len na vysvetlenie, miestnosť sme pripravovali, no pre objektívne dôvody sme to museli pozastaviť. Všetci viete, že od šk. roka 2019/2020 budeme mať v prvom ročníku v odbore praktická sestra dve triedy. Akonáhle sme sa dozvedeli, že nám MZ SR spolu s TSK schválilo vyšší počet žiakov, museli sme urýchlene riešiť priestor pre ďalšie učebne. Preto v suteréne, v miestnostiach, kde sa nachádzali uskladnené zariadenia z posilňovne, vyradený nábytok a pomôcky, sme počas letných prázdnin vybudovali dve nové učebne a spomínané zariadenia

sme museli presunúť do iných priestorov, žiaľ, aj do priestoru, kde sa mala nachádzať spomínaná šatňa pre žiakov.

V ostatnom období vo viacerých triedach pribudli na oknách závesy, čo žiaci hlavne v horúcich a slnečných dňoch privítali. Bohužiaľ, na treťom poschodí, kde je napr. v učebni 307 počas slnečných dní (v ktoromkoľvek ročnom období) veľmi teplo a nedá sa využívať počas vyučovacích hodín ani dataprojektor, závesy ani žalúzie nie sú. Žiaci, ale aj učitelia by v tejto triede zatemnenie práve z týchto dôvodov privítali. Plánujete zakúpiť závesy/zabezpečiť žalúzie aj do tejto

učebne?

Zatemnenie riešime, odkedy sme sa presťahovali do tejto budovy. Je to zložitý proces, pretože každá väčšia investícia musí prejsť schvaľovacím procesom od nášho zriaďovateľa. Podarilo sa nám v 1. etape zatemnenie spomínaných učebni a priestorov, v blízkom období by sme chceli zatemniť aj učebne a laboratóriá na 3. poschodí. Verím, že aj túto úlohu sa nám podarí splniť čo najskôr.

Na otázku odpovedala riaditeľka školy PhDr. Eva Červeňanová, PhD.

Vanessa Srncová, II. FL
foto: archív školy

Na Biblickej olympiáde tretí

Aj tento rok si naši žiaci zmerali svoje sily v Biblickej olympiáde, a to v znalostiach vybraných kníh Starého i Nového zákona. Do dekanátneho kola, ktoré sa konalo 21. marca 2019 na Strednej odbornej škole pedagogickej sv. Andreja-Svorada a Bene-

dikta, sa prebojovalo družstvo v zložení Justína Ághová z II. FL, Adam Papiernik a Sabina Rychtárechová z I. ZUA. Trojica skončila s celkom dobrým bodovým ohodnotením, ktoré jej prinieslo 3. miesto.

Ocenená ministerkou školstva

Už od roku 1999 Ministerstvo školy, vedy, výskumu a športu SR pri príležitosti Dňa učiteľov oceňuje svedomitú prácu vybraných pedagógov, ktorí si počas slávnostného ceremoniálu prevezmú morálne ocenenie v podobe medailí a diplo-

mov. 25. marca 2019 prijala malú medailu sv. Gorazda z rúk pani ministerky aj naša p. prof. Margita Rybánska, ktorá už niekoľko rokov pripravuje svojich žiakov na ich budúce pôsobenie v zdravotníctve.

Jesika si vyrecitovala 3. miesto

Naše slovenčinárky vždy poteší, keď sa medzi nami nájdu milovníci umeleckého slova. Zorganizujú školské kolo HK a úspešné recitátorky vyšlú do regionálneho kola. A tak tomu bolo aj teraz! 27. marca 2019 nás na regionálnej prehliadke 65. ročníka

Hviezdoslavovho Kubína – Štúrov Uhrovec v prednese poézie reprezentovala Kamila Súkeníková z II. FL. V prednese prózy svojou recitáciou porotu zaujala Jesika Furdanová zo IV. FL a vyslúžila si tak 3. miesto.

Psia návšteva

Prvý aprílový týždeň ste mohli na chodbách školy stretnúť nezvyčajný pracovný tím. Pani Mária Tichá, ktorá je kanisterapeutkou, si k žiakom z odboru MAS priviedla dve štvornohé posily. Kanisterapia je liečba využívajúca priaznivé pôso-

benie psa na pacienta a má veľký význam pri niektorých telesných a mentálnych postihnutiach. Odborná prednáška tak bola spojená i s praktickými ukázkami liečby pomocou psíkov.

Na koho myslíš?

Keď si pripínaš narcis? Tak znel slogan tohtoročnej dobročinnnej akcie, ktorú každoročne v mesiaci apríl spája ľudí žltým kvietkom. 11. apríla 2019 rozžiariť narcis odev všetkým darcom zbierky, ktorú už po dvadsiaty tretí raz organizuje Liga proti rakovine. Naši žiaci sa ochotne pridali k hliadkam a ako dobrovoľníci

vyzberali sumu 3964, 26 eur. A to, že peniaze zo zbierky každý rok poputujú na dobrú vec, dokazuje informácia, že FN v Trenčíne bol poskytnutý finančný dar z výnosu tohtoročnej zbierky vo výške 2 600€, z ktorého nemocnica zakúpila ORL studené svetlo a sedáciu váhu pre imobilných onkologických pacientov.

Za divadelnou kultúrou v SND

V apríli sme za divadlom vycestovali do Bratislavy až dvakrát. 9. apríla žiaci 3. ročníkov navštívili novú budovu SND, aby si užili moderné spracovanie kultovej Sofoklovej Antigony. Veľký úspech zaznamenalo osobné stretnutie s jedným z hlavných protagonistov inscenácie – Jankom Koleníkom (Kreónom). 24. apríla za

predstavením Bál do Bratislavy vycestovali žiaci prváci odboru ZL a druháci. Niektorí boli v divadle po prvýkrát a boli nadšení. A to nebolo všetko! Predstaveniu predchádzala prehliadka hradu Devín, čím si pripomenuli 183. výročie pamätnej vychádzky štúrovcov.

Zdravotka v prvej desiatke

V aktualizovanom rebríčku základných a stredných škôl Inštitútu INEKO sme sa umiestnili v prvej desiatke najlepších stredných odborných škôl na Slovensku. V rámci stredných odborných škôl Trenčianskeho kraja sme obsadili druhé miesto, čím

si naša škola zabezpečila prívlastok „škola s výbornými výsledkami žiakov“. Hodnotitelia ocenili najmä výsledky maturitnej skúšky žiakov zo slovenského jazyka a kvalitný výchovno-vzdelávací proces.

Dievčatá zaujali odbornosťou

16. apríla 2019 sa v Banskej Bystrici konala XVIII. celoštátna odborná konferencia Slovenskej komory medicínsko-zdravotníckych pracovníkov. Na akcii predviedli svoje znalosti aj Klaudia Hatoľková z IV. ZUA a Beáta Ber-

noľáková z IV. ZUA. Dievčatá odbornosťou svojich príspevkov na témy: „Gynekologická onkocytológia CERVIX UTERI“ a „Zaujímavosti zubného lekárstva“ všetkých zaujali.

Cellula konečne prvá!

25. ročník celoslovenskej novinárskej súťaže školských časopisov Štúrovo pero 2019, ktorý sa konal 12. a 13. apríla 2019 vo Zvolene, priniesol milé prekvapenie. Cellula sa po prvýkrát umiestnila na prvom mieste. V histórii súťaže tak po prvý raz

získal prvenstvo časopis strednej odbornej školy. Okrem hlavnej výhry si odniesol aj prémiovú cenu od Ministerstva obrany SR za príspevok Kam sa obzrieš, samý vojak.

Máme literárny talent

V novovybudovanej aule Gymnázia Jána Pivečky v Slavičine sa v posledný aprílový deň uskutočnilo slávnostné vyhodnotenie literárnej súťaže Vnímame prítomnosť, aby sme ovplyvnili budúcnosť.

Porota ocenila i literárny príspevok Karolíny Pappovej z I. ZL, ktorá získala v kategórii próza krásne 3. miesto. Víťaznú prácu si môžete prečítať v rubrike Študentská mozaika.

Úspech dievčat vo Vsetíne

V utorok 7. mája 2019 sa dievčatá z III. ZA triedy zúčastnili na Festivale ošetrovateľských kazuistik s medzinárodnou účasťou. Akciu zorganizovala naša partnerská škola v projekte „Úcta, hrdosť, odbornosť“ Střední zdravotnická škola vo Vsetíne, a to

v rámci programu Interreg V-A Slovenská republika – Česká republika. V silnej konkurencii dievčatá vybojovali dve ocenenia. Prvé miesto získali Michaela Bridiková a Nina Zamcová a na druhom sa umiestnili Marcela Ferencíková a Michaela Geletová.

Rozlúčka s alma mater

Školský rok ubehol ako voda a brány školy znova opustili jej najčerstvejší absolventi. Stalo sa tak 10. júna 2019. V školskom roku 2018/2019 úspešne zmaturovalo 138 žiakov, ktorí sa počas svojho štúdia okrem povinností stihli venovať aj reprezen-

tácii školy na mnohých podujatiach a súťažiach. Preto im počas slávnostného ceremoniálu v priestoroch školy pani riaditeľka spolu s vysvedčeniami udelila aj pochvaly a odmeny.

pripravila: (rr)
foto: archív školy

KEĎ SA SVET ZÍDE V KOŠICIACH

Po ôsmich rokoch sa stali Košice opäť mekkou hokeja. Už po príchode do Košíc si môžeme všimnúť modernú vlakovú stanicu, ktorá je zároveň aj nákupným centrom. Všade počujeme angličtinu, nemčinu, fínčinu. Už trochu tušíme, že dnešný deň v Košiciach nebude obyčajný. Pri vstupe do centra si všimame majestátny Dóm sv. Alžbety, ktorý sa hrdo ukazuje zahraničným návštevníkom mesta. V jeho okolí sa to hemží turistami z celého sveta. V hokejových dresoch je tu snáď každý. Slováci, Nemci, Angličania, Švajčiari či Fíni. Hokejová atmosféra neminula ani mnišku oblečenú v slovenskom hokejovom drese. Na chodníku stretávame skupinku ľudí v historickom britskom oblečení. Napätie by sa dalo krájať. Jedným z vtípných okamihov bolo to, keď Slováci začali kričať to naše povestné: „Héja, héja, Slovensko,“ zatiaľ čo sa ich okoloidúci Fíni snažili prekričať svojim skandovaním. Ostatní turisti, vrátane nás, vytasili svoje mobily a nadšene si ich natáčali. Košice ešte nikdy nežili tak, ako v týchto dňoch.

Svojou atmosférou by hravo prekonali Prahu či Budapešť. No Košice ponúkajú toho viac aj mimo hokejovej sezóny. Napriek davom turistov sa tu dá vyžiť aj kultúrne. Napríklad pri dobrej zmrzline v parku, kde nám hrala spievajúca fontána. Pokiaľ vás sedenie už nebaví a chcete zhodiť kalórie z práve zjedenej zmrzliny, odporúčame navštíviť najvyššiu vežu Dómu sv. Alžbety. Vstupné je za veľmi rozumnú cenu. No aj tí najtrénovanejší sa pri výstupe zadýchajú. Cestou hore stretávame usmievavých turistov z Holandska či našich domácich z Trnavy. Na vrchole máme mesto ako na dlani. Jednou z hlavných vecí, ktorú musíme oceniť, je pocit bezpečia. Všade na nás dohliadali policajti, ale aj vojaci. Jedným z najkrajších zážitkov bolo stretnúť práve zmienených policajtov na koňoch. Náš pobyt v Košiciach sme zakončili pri dobrom pive a do Trenčína sme sa vracali s jedným z najkrajších zážitkov, ktoré môžeme v tomto období na Slovensku prežiť.

text a foto: Marián Seidl,
III. FL

Z výšky

Je to tam! Cellula je zlatá! Tešíme sa

A je tu apríl, spolu s ním Štúrovo pero, vďaka ktorému sa zvolenská knižnica na dva dni premení na rušný úplný novinárov, žurnalistov a nadšencov publicistiky z celého Slovenska. My tam ani tento rok nemôžeme chýbať!

V kalendári svieti 12. apríl a my v skorých ranných hodinách vyrážame za rodinou zo Štúrovho pera. Neodradí nás ani to, že si musíme privstať, veď v autobuse dospíme aj to, čo nedospíme ďalšiu noc.

Hurá, Zvolen! Najprv intrák, obed a potom knižnica. Tam to už žije! Sme zvedaví, čo si tento rok pre nás organizátori pripravili.

Privítanie, diskusia so zaujímavými hosťami a

potom hor sa do skupín. Nasledujú „pracovné stretnutia“ s porotcami Lukášom Dikom, Pavlom Vítkom a Patrikom Hermanom. Sedíme, pozorne počúvame ich postrehy, rady, veď stále sa je v čom zlepšovať.

Je niečo po šiestej, v knižnici to stíchnie, aby to ožilo na intráku. Do rána diskutujeme s kamarátmi, stredoškolskými novinármi, a keďže vieme, že nás ráno v knižnici zachráni

kávička za básničku, do zásoby si ich vytvoríme hneď niekoľko.

Sobota. Dopoludnie ubehne veľmi rýchlo, aj keď ráno je trochu ťažké. Vyhodnotenie. Časopisov v našej kategórii je tento rok 70. Hádám sa ujde niečo aj nám. Sme napätí, pozeráme na seba a stále dúfame. „1. miesto získava Cellula,“ vyhlási P. Vítko. Ja plačem, Erika Šedová (naš maskot z radu učiteľov) vrieska od šťastia,

všetci sa veľmi tešíme. V tej chvíli (vlastne ani teraz) neviem slovami vyjadriť radosť. Naša „práca“, nadšenie bolo ocenené...

Stále v akomsi tranze a šťastné odchádzame zo Zvolena. Sme plné dojmov a nápadov, lebo aj o tom je Štúrovo pero. Inšpiruje, radí, posúva nás ďalej. Ďakujeme.

Kamila Súkeníková,
foto: (rr)

Práve sme na „pracovnom stretnutí“ s porotcom Pavlom Vítkom.

Ako si na časy v redakčnej rade Celluly spomína bývalá šefredaktorka?

Štvrtý ročník prešiel ako nič. Učenie, učenie a málo času na všetko. To všetko kvôli príprave na maturitu. Úspešne som ju však zvládla. A potom to prišlo. Lúčenie. So školou, aj

s Cellulou. Som rada, že som mohla byť jej súčasťou. Pamätám si, ako som sa v prvom ročníku zapísala do redakčného krúžku so slovami: „Veď skúsím.“ Písala som články, chodila po triedach a zbierala názory žiakov. Najhoršie bolo, keď som im povedala, že potrebujem aj ich fotografie. Vtedy už nikto nechcel nič povedať. Týmto si prešiel asi každý redaktor. Nakoniec som sa stala šefredaktorkou. Vtedy som sa zľakla, nevedela som, čo to obnáša, ale

ako som písala ďalej, táto práca ma úplne dostala. Chodili sme po rôznych súťažiach a s nadšením som sledovala, ako Cellula slávi ďalší úspech. Tešilo ma, že naša práca nevyšla nazmar. Momentálne študujem na vysokej škole, no nemám v úmysle s písaním prestať. Cellula mi dala veľa nových skúseností, ako majú články vyzerať, čo majú obsahovať a podobne. Tiež mi dala možnosť spoznať skvelých ľudí. Či už redaktorov, ktorí si nájdu čas popri

štúdiu aj písať, alebo porotcov zo súťaží, ktorí dokázali našu prácu oceniť. Tiež ma bavilo sledovať, s akým zánietením p. prof. Matusová a Meľošová pracujú. Ako je bunka súčasťou tela, tak je Cellula súčasťou tejto školy. Týmto sa chcem poďakovať za všetko, čo mi Cellula dala. Prajem jej veľa ďalších úspechov, viem, že je v dobrých rukách. A teším sa z jej tohtoročného úspechu.

Vaša Zuzka Miháliková

Náš borec v nemčine

Po úspechu v školskom a krajskom kole Olympiády z nemčiny Roman Oravec z III. MAS opäť ukázal, že so svojou nemčinou sa vo svete nestratí. Na Celoštátnom kole Olympiády v nemeckom jazyku obsadil v konkurencii tých najlepších skvelé 6. miesto a diplom úspešného riešiteľa si prevzal na slávnostnom vyhodnotení v Primaciálnom paláci za prítomnosti ministerky školstva Martiny Lubyovej a veľvyslancov Rakúska a SRN.

Čo na svoj úspech hovorí Roman? Úspech ho teší, o to viac, že sa nemčinu začal učiť až na strednej škole. „Pričuchol“ k nej vďaka otcovi, ktorý pracuje v Nemecku. A ako to hodnotí jeho nemčínarka Janka Kitzingová? Vďaka čomu sa dostal až do celo-slovenského kola? „Sú podľa môjho názoru žiaci, ktorých nemčina jednoducho baví, a preto sa s nimi dobre pracuje. Chcú sa stále zlepšovať, obetujú tomu svoj voľný čas, pracujú na sebe. Uvedo-

mujú si, ako sa so znalosťou nemčiny zvyšujú ich šance na uplatnenie sa na pracovnom trhu. Roman má potenciál. Má širokú slovnú zásobu, je pohotový, kreatívny. Spolu cibríme gramatiku, rozširujeme slovnú zásobu, nacvičujeme pohotovú ráciu na vzniknuté situácie. Podobne je na tom aj Denisa Sventeková z III. ZL, ktorá sa s ním dostala do krajského kola.“

Soňa Cholevová, III. FL
foto: archív školy

Nepoužívam slovo riadiť, ale viesť, je to o tímovosti

Vždy ho lákalo zdravotníctvo, rád sa pýtal a keď sa nedočkal uspokojivých odpovedí, hľadal ich sám. Zrejme aj to prispelo k tomu, že sa vo svojich 26 rokoch stal najmladším riaditeľom štátneho podniku poskytujúceho sociálne služby v rámci Českej republiky. Bývalý žiak našej zdravotky Felipe Sánchez López v ceste za svojimi snami stále pokračuje, pretože, ako hovorí – úspech závisí od toho, ako dokážete prekonávať prekážky.

Je to už viac ako desať rokov, čo opustil stredoškolské lavice a jeho kroky sa vybrali v ústrety reálnemu životu. Staré priestory na Branekého ulici mali podľa neho svoje čaro a vždy, keď ide okolo, vynárajú sa mu pekné spomienky. Kedysi mu závideli, že má v triede toľko spolužiakov, ale to považuje len za čerešničku na torte. Vždy vedel, že zdravotníctvo je oblasť, v ktorej sa chce realizovať, no lákala ho skôr oblasť manažmentu.

PRVÝ DEŇ NA PRAXI BOL KATASTROFA

Po troch rokoch na úrazovej chirurgii, ktoré mu dali do života veľa praktických skúseností a rozšírili obzory, sa rozhodol študo-

vať ošetrovatelstvo. Videl v ňom cestu, ktorou sa mohol vydať a ísť si za svojim. Rozhodol sa pre štúdium na Lekárskej fakulte Masarykovej univerzity v Brne a začiatky si dodnes pamätá: „Môj prvý deň na praxi bol katastrofa, mal som pocit, že nič neviem. No nikdy sa nevzdávam a bojoval som. Nevieť ako vy, ale ja si nepamätám zo svojich študentských čias zábavu, len tú drinu, ktorú som musel vynaložiť na každú jednu skúšku, aby som ju úspešne zvládol. Neľutujem v živote nič, pretože prekážky v živote budú, rozdiel je iba v tom, že niekto ich prekoná a ide si za svojim, iného zlomia a sny navždy ostanú iba

snami.“

VEDEL SOM, ŽE RAZ SA MI TO VRÁTI

To, že je netrpezlivý a chce všetko hneď, Felipe vníma ako výhodu i nevýhodu. Počas bakalárskeho štúdia v Brne sa rozhodol paralelne študovať špecializovaný manažment zameraný na zdravotníctvo v Prahe. Nočáky do Prahy, aby ráno sedel na prednáškach, a potom zase späť do Brna. Štúdium bolo finančne náročnejšie a bol nútený si niekde zarobiť. Pracoval v zariadení sociálnych služieb počas celého štúdia. „To považujem za zlomový moment môjho života. Bolo to asi najťažšie obdobie života, pretože študovať denné štúdium a pracovať

je veľmi náročné, ale nie nezvládnuteľné. Kvôli svojmu snu som bol ochotný, aj na úkor vlastného komfortu, byť vytrvalý, vedel som, že raz sa mi to vráti.“ Felipe priznáva, že každá minca má dve strany, osobný život nebol taký, ako by si možno mladý človek želal, ale túžba zhmotniť sen bola oveľa väčšia. V roku 2015 úspešne ukončil štúdia a hneď vedel, že môže ísť za svojim.

ČLOVEK SA UČÍ CELÝ ŽIVOT A NIE JE TO IBA KLIŠÉ

„Myslel som si, že škola je pre človeka povinné zlo, aj keď niekedy tam bola zábava,“ priznáva Felipe a dodáva, „škola nám dáva množstvo informácií a je

iba na nás, ako ich zúžitkujeme.“ Vedel, že zdravotníctvo a sociálne služby sú oblasťou, ktorej sa chce a aj bude venovať. Z jedného uhla vníma problematiku ako sestra, z druhého ako manažér. „Prax ma naučila, že veci nie sú iba čierne a biele, pretože úlohou každého manažéra je nájsť rovnováhu a správny smer.“ Felipe sa rozhodol ďalej vzdelávať a pokračovať v ďalších štúdiách a zvyšovať svoju odbornosť. V súčasnej dobe pripravuje jeden výskum v oblasti ošetrovateľstva na Lekárskej fakulte Ostravskej univerzity, za čo mu bude, ako sám dúfa, udelený doktorát.

ZDRAVOTNÍCTVO UKAZUJEM Z INEJ PERSPEKTÍVY

O svoje skúsenosti sa Felipe neváha podeliť s ďalšími. „Niekedy mi vykláza veta „keď som bol mladý“, hoci mám ešte len 29, ale v podstate sa venujem prednáškam na odborných kongresoch a vzdelávaniu ľudí. Chodím prednášať aj študentom, snažím sa ukázať im zdravotníctvo a sociálne služby

z trochu inej ako knižnej perspektívy. Využívam svoje vlastné poznatky a skúsenosti, pretože keď si človek sám niečím prejde, vtedy dokáže porovnávať,“ objasňuje Felipe svoju stratégiu. Svoje uplatnenie našiel na Slovensku a postupne aj v Českej republike. „Venujem sa manažmentu kvality sociálnych a zdravotných služieb pre poskytovateľov už niekoľko rokov a v súčasnej dobe zastávam funkciu riaditeľa veľkého a významného poskytovateľa sociálnych služieb v rámci Olomouckého kraja. Poskytujeme starostlivosť s viac ako 140 zamestnancami na 210 lôžkach.“

STÁLE VIDÍM SYSTÉMOVÉ REZERVY

A ako si spomína na svoje začiatky? Vraj boli ťažké, v 26 rokoch ho vybrali do funkcie ako najmladšieho riaditeľa štátneho podniku poskytujúceho sociálne služby v rámci Českej republiky. Dnes s odstupom času tvrdí, že je veľmi spokojný: „Našu prácu sa neustále snažíme posúvať vpred a moje rozhodnutie som nikdy neľutoval. Nie

je mi ľahostajná súčasná situácia, vidím rôzne systémové rezervy a snažím sa ich riešiť. Spolupracujem aj s Asociáciou poskytovateľov sociálnych služieb na Slovensku a s mojimi spolupracovníkmi pomáhame slovenským poskytovateľom sociálnych služieb s manažmentom kvality. Verím, že projekt, ktorý sa rozbieha, bude úspešný a nastavíme kvalitatívne latku o pomyselný stupeň vyššie. Veľa ľudí sociálne služby nevníma, pretože sa ich to netýka. Či chceme, alebo nie, sociálne služby sú prepojené so zdravotníctvom a v každodennej praxi sa sestra stretáva s problémami, ktoré musí riešiť. Neberme veci ako samozrejme, pretože zdravie je také krehké, že dnes tu sme a zajtra nie. V živote prichádza mnoho nástrah, prekážok, sklamaní, ale to k tomu patrí. Ľutovať sa alebo viniť iných z nášho neúspechu nerieši nič,“ dodáva na záver.

Kamila Súkeníková, II. FL
foto: z archívu F. Sáncheza Lopeza

Filip je mladý muž, ktorý sa nebojí vyjadriť svoje názory, najčastejšie na zdravotníctvo a prostredníctvom blogu, kde sa charakterizuje takto: „Som typ človeka, ktorému nie je ľahostajná situácia v našom zdravotníctve a sociálnych službách. Napriek tomu, že obe oblasti prechádzajú turbulentným vývojom, samotná implementácia v našej praxi je až priveľmi konzervatívna. Nebojme sa konzervatívnosť potláčať...“ Porovnáva český a slovenský systém, konštatuje, že podmienky v Čechách sú úplne niekde inde ako u nás... A Filip nám prezradil, že má skúsenosti aj s prednáškami pre stredoškóľakov, dúfame, že niekedy zavíta aj medzi nás...

Aj toto prináša manažérska pozícia, práve sa radíme.

A čím ho pozícia riaditeľa prekvapila? Odrazu mal zodpovednosť za životy iných ľudí a aj ich rodiny. Tvrdí, že ho to naučilo obrovskej zodpovednosti.

Spolu 350 ľudí má „pod sebou“. Nikdy však nepoužíva slovo riadiť, ale viesť, je to o tímovosti. A čo je na jeho práci najťažšie? Naplniť očakávania, nie

A takto to žije v mojej práci...

všetky sú totiž reálne. A v podstate je to predovšetkým práca s ľuďmi. Nie je umenie ľuďom povedať, čo musia robiť, ale ukázať im to tak, naviesť ich, aby to

sami pochopili. Trvá to síce dlhšie, ale to je základ fungujúceho kolektívu.

Gýč patří k lidskému údělu

Túto myšlienku českého spisovateľa Milana Kunderu prijali tvorcovia jedného z najoriginálnejších múzeí na našom území a jediného múzea svojho druhu v celej Európskej únii. Vitajte v Múzeu gýča v Banskej Štiavnici. O zaujímavom projekte sme sa dozvedeli od našich slovenčínarok, ktoré ho aj navštívili. Zaujalo nás to natoľko, že sme sa skontaktovali s pánom Miroslavom Markom, správcom spomínaného múzea. Čo nám prezradil? Čítajte!

foto: <https://myziar.sme.sk/c/22076859/prezidenti-koncia-aj-v-muzeu-gyca-v-kremnici-nazrite-do-netradicnej-expozicie.html>

Aká je vaša úloha v Múzeu gýča?

Pôsobím tu ako sprievodca. Vstupom cez detektor gýča a dobrej nálady si s návštevníkmi vytvoríme veselú atmosféru. Formou výkladu absolvujeme naše 2 expozície a zároveň Uličku slávnych nosov – súčasť festivalu humoru a satiry Kremnické gagy.

Čím je vaše múzeum výnimočné?

Výnimočnosť Múzea gýča je v jeho jedinečnosti, unikátnosti v Európe a množ-

stve exponátov rôzneho druhu na jednom mieste. 11 rokov jeho fungovania možno pripísať Festivalu humoru a satiry Kremnické gagy, ktorý s 39-ročnou tradíciou patrí medzi uznávané festivaly na Slovensku.

Ako vlastne vznikla myšlienka vytvoriť múzeum plné pomerne dost nekusných predmetov?

S potrebou zviditeľnenia gýča ako zrkadla ľudského vkusu sa Roman Vykysalý – štatutárny zástupca Ob-

čianskeho združenia Múzeum gýča, zaoberal ako študent Strednej umelecko-priemyselnej školy v Kremnici už v rokoch 1973 – 1975. S obľubou upozorňoval na gýče okolo seba a uvažoval o špecializovanej výstavke, ktorá by recesistickou formou upozorňovala na častý výskyt gýča. Zastával názor, ktorý by sa dal zhrnúť asi tak, že ľudia majú silnú tendenciu zdobiť svoje príbytky rôznymi predmetmi, ktoré na nás číhajú z výkladov.

Nazdával sa, že „pri pohľade na tieto vtieravé, „sympatické a ľúbivé“ výrobky stojí za úvahu, či hodiny a materiál, vynaložené na ich výrobu, by sa nedali využiť rozumnejšie a prepotrebnejšie.“

Koľko exponátov sa nachádza v múzeu a čím sú zaujímavé?

V súčasnosti sa v dvoch expozíciách múzea nachádza 1579 exponátov gýča rôzneho druhu. Posúdenie zaujímavosti – gýčovosti jednotlivých exponátov, je

na každom návštevníkovi. Ten, kto absolvuje prehliadku, si urobí subjektívny pohľad podľa vnútorných pocitov a estetického vnímania a vkusu.

Čo sa môžu návštevníci počas prehliadky múzea naučiť?

Rôzne vekové skupiny nám dávajú príležitosť naznačiť im rozdiel medzi umením a gýčom, vkusom a nevkusom. Žiaci druhého stupňa ZŠ a stredných škôl sú špeciálne kategórie. Absolvujú kompletnú prehliadku s výkladom zameraným na naznačenie možného rozdielu medzi umením – gýčom a vkusom – nevkusom. Žiaci a študenti majú možnosť vnímať objekty umelecky hodnotné a tie, ktoré sú rôznym spôsobom ponížené do polohy gýča. Vkus a nevkus si môžu porovnávať na exponáte repliky Levočskej bielej paney a mnohých iných exponátoch v našom múzeu.

Čo sa žiakom alebo deťom páči najviac? A čo najviac zaujme dospelých?

Reakcie detí sú rôznorodé – väčšinou pozitívne. Niektoré exponáty ich zaujmú hlavne z toho dôvodu, že ich nepoznajú a vidia ich prvýkrát v živote. Dospelí – to je iná kategória, ktorá vie, o čo tu ide. Časté sú reakcie typu „také máme aj doma“, „keby sme vedeli, tak donesieme“ a pod. Pre nás je pozitívne to, že ľudia naša expozícia oslovuje, láka a radi sa k nám vracajú.

Čo je zdrojom vašej inšpirácie?

Pozitívna emócia návštevníkov múzea z prehliadky, motivácia ľudí priniesť niečo, čo majú doma. Zaujímavé sú aj vyjadrenia, že radi sem pošlú rodinu a známych. Veľmi kladne vnímajú návštevníci našu ponuku: „V našom múzeu máte príkaz fotiť exponáty, ktoré sa vám budú páčiť“.

Naše vyučujúce (na foto dole zľava M. Matusová, E. Šedová, J. Meľošová) si výstavu nevedia vynachváliť, po celý čas mali úsmev na tvári. V prvej miestnosti obdivovali

gýčové predmety od výmyslu sveta a priznali, že nejaké z nich si pamätajú z detských čias, v druhej miestnosti vraj neodolali pohostinnosti p. Marka a pohodlne sa

usadili v „jeho“ gýčmi preplnenej obývačke. Vyzúvať sa nemuseli. Majitelia starostlivo zakryli koberec igelitom, aby sa nezničil. Aj toto priniesli časy minulé.

Na záver výstavy si návštevníci môžu vychutnať Uličku slávnych nosov. Vymyslel ju Stano Radič ako paródiu na Hollywood. Svoju históriu začala písať v roku 2004 v rámci 24. ročníka festivalu humoru Kremnické gagy. Odvtedy organizátori festivalu odhalia

na každom jeho ročníku plastiku tváre významnej osobnosti, ktorá počas svojho života rozdávala veselosť a dobrý humor. Prvou plastikou v uličke bol nos Júliusa Satinského. Ulička slávnych nosov púta veľkú pozornosť a každoročne si sem prídu zaspomínať na slo-

venských umelcov množstvo návštevníkov. Ako vidíte, pri jej návšteve je svet hneď krajší! Niet nad spriaznené nosy našich vyučujúcich!

Kamila Súkeníková, II. FL, foto: z archívu J. Meľošovej

Nekupovali sme, ale swapovali

V utorok 2. apríla 2019 sa na našej škole organizoval 1. jarný swap oblečenia. Túto akciu organizovali členovia redakčnej rady školského časopisu s pomocou profesoriek. Ako špeciálneho hosťa sme si pozvali našu bývalú pani profesorku Zuzku Vakošovú. Súčasťou programu bola jej odborná prednáška o rýchlej a pomalej móde.

Druhý najznečisťujúcejší priemysel. Aj takto by sa dal inými slovami opísať módný priemysel. Nie je to len o pekných tričkách, nohaviciach alebo iných módných kúskoch, ktorými sa môžeme chváliť. Je to aj o neľudských pracovných podmienkach a o zlom vplyve na životné prostredie. Vedeli ste, že na výrobu jedného trička sa minie 2 900 litrov vody? Na rifle sa dokonca spotrebuje až 12 000 litrov vody. Presne toto sú tie dôvody, ktoré nás zdravotníkov inšpirovali ku zorganizovaniu 1. jarného swapu oblečenia. Jeho cieľom bolo ukázať ostatným žiakom, že na získanie nových kúsokov oblečenia nepotrebujeme míňať veľa peňazí a nemusíme pri tom ničieť naše životné prostredie. Pre oživenie naše akcie sme si pozvali aj našu bývalú profesorku Zuzku Vakošovú. Predstavila nám ekologickjší spôsob života a dala zopár užitočných

rád, ako aj zo starého oblečenia vieme s troškou kreativity vytvoriť nové. Na akciu mohli žiaci prineŕš oblečenie, o ktorom vedeli, že sa už dlho bezcenne povaľovalo v skrini. Samozrejme, oblečenie muselo byť opraté, ožehlené a v dobrom stave. So sebou si, naopak, mohli odnieŕš kúsky, ktoré sa im páčili. Či už prinesené, alebo odnesené oblečenie nebolo obmedzené počtom. Účasť žiakov nás milo prekvapila. Sme radi, že hlavne mladým ľuďom záleží na našej planete. Presne takýmto spôsobmi vieme aj my prispieť k lepšiemu životnému prostrediu. A aby oblečenie, ktoré sa zvýšilo, nezostalo nazmar, darovali sme ho charite. Zaniesli sme ho do Sociálneho šatníka pod Juhom. Dúfame, že sa nám akciu podarí zorganizovať aj o rok a naďalej tak budeme môcť robiť dobrú vec.

text a foto: Kamila Súkeníková, II. FL

Prednášajúca Zuzka Vakošová je v Trenčine a okolí známa eko aktivitami, spoluorganizuje swap oblečenia Dokola, s priateľmi pripravuje otvorenie „Knižnice vecí“, diskutovala o Zero Waste vo Vážke s Voices, v Centre pre rodinu, v Starej Turej na festivale Svedomito fest. Je presvedčená, že v Trenčine je veľmi silné eko povedomie a tiež narastá záujem ľudí o túto problematiku. Už tretí rok je verná Zero Waste filozofii a hoci

boli začiatky chaotické a niekedy aj veľmi vtipné, darí sa jej žiť bezodpadovo. A čo pre ňu znamená Zero Waste? „Znamená to pre mňa prijať svoj diel zodpovednosti za stav prostredia, v ktorom žijem. Áno, sú potrebné systémové opatrenia, zmeny v zákonoch a predovšetkým tlak nás, ľudí, na tieto zmeny. Ale tieto veci idú ruka v ruku s naším zodpovedným správaním. Najväčším omylom je myslieť si, že to za nás spraví niekto iný.“

ŽIJE UDRŽATEĽNÝ A ZDRAVŠÍ ŽIVOT

S blížiacim sa Dňom Zeme, keď si viac uvedomujeme, aká je dôležitá a potrebná ochrana našej modrej planéty, som sa vybral na návštevu jednej z mojich kamarátok – ku Kristíne Gancarčíkovej, študentke Gymnázia J. M. Hurbana v Čadci. Nech sa páči, nechajte sa inšpirovať.

Kristína sa vo voľnom čase venuje jóge, číta knihy, varí a zbiera odpadky v prírode. Je vegánka a rada by vydala letnú vegánsku kuchársku knihu alebo viedla svoj vlastný blog o vegánskych receptoch.

Žije s rodičmi a staršou sestrou v obci Beluša v rodinnom dome s veľkou záhradou, kde v lete trávi mnoho času. Spolu s rodinou sa dala v jeseni 2018 na zero waste cestu, vďaka ktorej sa snažia

žiť udržateľnejší život, aby aspoň trošku pomohli našej planéte. S obľubou zdieľa svoje tipy a rady na instagrame a dúfa, že sa ľudstvo posunie pozitívnym smerom, čo sa odpadu a stravy týka.

Hneď po príchode som si všimol na terase vkusný, moderný exteriérový nábytok, ktorý bol vyrobený z obyčajných paliet. Bol to zaujímavý a pritom taký jednoduchý nápad.

Väčšinu zeleniny a ovocia sa snažia vypestovať sami alebo ju nakupujú od lokálnych pestovateľov.

Následne som vstúpil do kuchyne, kde boli pekne poukladané sklenené nádoby plné potravín všetkého druhu. Kika sa mi priznala, že potraviny nakupujú najmä v bezobalových obchodoch. Dá sa tam kúpiť všetko, od drogérie až po cereálie.

Na chladničke ma upútala ZeroWaste pyramída piatich. Domáci mi prezradili, že sa ju snažia dodržiavať. Hneď vedľa sa nachádzal malý odpadkový kôš. Pomyslel som si, že my máme doma trikrát väčší. A tak som sa spýtal, či nie je malý? Kika mi vysvetlila, že väčší nepotrebuju. Separujú, čo sa dá. Plasty, tetrapaky, plechovice, sklo a papier. Ak sa predsa len vydajú na nákup do normálneho supermarketu, vo výbave im nechýba doma ušité vrecúško na pečivo. Potraviny kupujú zväčša balené v skle. Na záver som sa teda

spýtal, ako je to s kozmetikou. Veď všetci vieme, že ženy si na ňu potrpia. Kika aj jej mama mi vysvetlili, že používajú bavlnené odličovacie tampóny, bambusovú zubnú kefku, tuhú zubnú pastu, ba dokonca šampón aj kondicionér. A obe už absolvovali kurz prírodného líčenia. Z tejto návštevy som odchádzal s príjemnými pocitmi a uvedomil som si, že každá zmena k ekologickejšiemu spôsobu života sa počíta!

text a foto: Marián Seidl, III. FL

V otcových šľapajach

Kto by povedal, že usmievavá blondínka na fotografii sa venuje trojboju? Vraj za to vďačí otcovi. Zistili sme, že je v trojboji naozaj dobrá a navyše ma v radoch našich masérov aj partáka. Je ním štvrták Stanislav Mihálik a Viktória Ela Kusendová z I. ZUA (tá krehká blondínka) nám prezradila, ako sa mu darí.

Silový trojboj možno nie je až takým populárnym športom ako napríklad futbal, hokej či volejbal, no napriek tomu sa mu venuje čoraz viac ľudí. Skladá sa z troch disciplín – drep, tlak na lavičke a mŕtvy ťah. Nasledovať svojho otca, niekoľkonásobného víťaza, som sa rozhodla po jednej súťaži, na ktorej som ho sprevádzala. Strela som tam aj Stanislava Mihálíka (žiak IV. MAS - pozn. red.), ktorý je

taktiež úspešný trojbojár. Stano trénuje približne tri roky, no trojboj začal robiť aktívne v júli minulého roka. Je to celkom odvažlivec – jeho bežná telesná váha je 72 kg, no on súťaží v kategórii do 67,5 kg, takže vždy pred súťažou má „hladovku“. Na spomínanej súťaži sa umiestnil na 1. mieste. Ja som začala trénovať v decembri pod vedením môjho otca a v marci som sa zúčastnila svojej prvej súťaže, a

to Majstrovstiev Slovenska v Liptovskom Hrádku, čo bola celkom odvaha. Ja i Stano sme súťažili v disciplíne mŕtvy ťah a obaja sme sa umiestnili na 1. mieste. Neskôr, na Majstrovstvách Slovenska v Lučenci som už išla celý trojboj. V drepe sa mi podarilo dať národný rekord - 80 kg a po sčítaní bodov za jednotlivé disciplíny (drep 80 kg, tlak 35 kg a mŕtvy ťah 75 kg) som sa medzi dorastenkami v hmot-

nostnej kategórii do 60 kg umiestnila opäť na 1. mieste v celom trojboji. Napriek únave a bolesti to boli krásne pocity. Touto súťažou som sa kvalifikovala na Majstrovstvá sveta, ktoré sa budú konať v októbri v Nových Zámkoch. Ciele mám jasné a verím, že si ich splním. Tak držte palce!

Viktória Ela Kusendová, I. ZUA

foto: z archívu V. E. Kusendovej

Náš tohtoročný maturant v odbore masér Stanislav Mihálik sa momentálne plne sústreďuje a chystá sa úspešne zdolať jednu z disciplín trojboja - drep. A my už vieme, že sa mu to aj podarilo, dokonca vytvoril národný rekord, na štvrtý pokus urobil drep s váhou 180 kg. To sme netušili, čo za borca sa skrýva medzi našimi masérmi.

V VIDIEŤ SMRŤ SUSEDA BOLO TO NAJHORŠIE

V dnešnej dobe hojnosti a dostatku si málokto uvedomuje vzácnosť takých bežných vecí, ako sú napríklad teplá posteľ, dostatok jedla, možnosť vzdelávať sa či život v mieri. O množstve zbytočností, ktorými sme obklopení, ani nehovorím. Mnohé veci vnímame ako samozrejmú a nad rozprávaním starších len bez záujmu mávneme rukou. Veď čo nás po tom – čo bolo, bolo... Veľa z nás si ani nevie predstaviť, ako vyzerali všedné dni našich starých či prastarých rodičov.

V tomto článku by som vám rada priblížila príbeh môjho dedka, ktorý mi porozprával o živote slovenskej dediny v časoch jeho mladosti. Dedkov príbeh začína v malebnej dedinke Papradno. Obec leží horskej oblasti slovensko-moravských Karpát. V tej dobe to bola veľmi chudobná dedina. Našli sa tam rodiny, ktoré mali pole, chovali kravy, mohli hospodáriť a bolo im dobre. Nanešťastie, dedkova rodina mala len dve kozy. „Mama, otec a desať detí.

Bývali sme v malom domčeku s dvomi izbami. Z toho jedna bola kuchyňa a druhá spálňa. Bohužiaľ, všetci dvanásť sme sa do jednej izby nezmestili, preto som často spával na povale. Zimy boli veľmi chladné a pomaly som cítil, ako mi tuhne a zamŕza krv v žilách,“ približuje dedko neľahký život mnohopočetnej rodiny. Raz prišiel môj prastarý otec o zamestnanie a rodina nemala čo jesť. Dedkovi rodičia sa hádali, ktorý z nich pôjde žobrať. Viete si to vôbec dnes pred-

staviť? To slovo „žobrák“. Ten, kto klesne na samé dno. Niektorí, koho ľudia odsudzujú a divajú sa naňho, akoby nepatrili do našej spoločnosti. No v tej dobe bolo žobranie bežné. „Jedli sme, čo bolo. Aj keď nám to nechutilo. Mäso sme mali, len keď bola sliepka chorá a zomrela,“ spomína dedko. Napriek mnohým ťažkostiam sa dedkovi vynárajú aj veselšie momenty. „Do školy sme chodili bosí. Na učenie som nemal čas, pretože hneď po škole som musel ísť pásť kozy. S ka-

marátmí sme hrali hru, pri ktorej sme museli vyliezť na najvyšší strom. Vždy som bol víťaz a obsadil ten najvyšší. Cítil som sa, akoby som mal celý svet na dlani. Počas toho, ako som si užíval výhľad na zapadajúce slnko, zistil som, že mi ušli kozy. Rýchlo som zliezol a hľadal ich po celej lúke. Zbadal som, ako obžierajú susedove zemiaky. Potvory jedny! Sused vyšiel z domu a rozbehol sa za mnou s palicou v ruke. Schmatol som kozy a utekal domov najrýchlej-

šie, ako som mohol.“ Dedkovo detstvo však poznačila aj druhá svetová vojna. Na jej konci mal asi 9 rokov. Na mnohé udalosti si spomína veľmi živo. „Písal sa rok 1945. Vojna sa pomaly chýlila ku koncu, no jej hrôzy pokračovali aj naďalej. Pamätám si tie noci, keď som sa triasol nielen od strachu, ale aj od zimy. Tie chladné rána, keď som sa zobúdzať a moja perina bola zmrznutá ako ľadovec. Raz večer som sedel na neďalekom vršku, z ktorého som videl na celú dedinu i okolie. Zrazu som zbadal oblohu plnú hučiacich lietadiel a veľmi som sa zľakol. Jedno z lietadiel malo poruchu a zhodilo bombu. Ozval sa obrovský rachot a videl som len veľký mrak padajúcich iskier v lese medzi Papradnom a Štiavnikom.“ Po čase zistil, že tá bomba zabila pár ľudí. No táto udalosť nebola jediným jeho stretnutím so smrťou. „Na konci vojny rumunské vojská pochytili Nemcov a pozabíjali ich. Jedného dňa som sedel na dvore a zazrel som dvoch Rumunov smerujúcich k susedovi. Vedel som, že starý pán, ktorý býval vedľa nás, bol na strane Nemcov. Rumuni ho schmatli za golier a vyhodili z domu. Už vtedy mi búšilo srdce ako divé. Pri-

ložili mu zbraň k hlave. Nemal šancu. Bol som ešte malý chlapec. Nahrnuli sa mi slzy do očí a s plačom som bežal domov. Vidieť môjho suseda zomrieť pred vlastnými očami bolo to najhoršie, čo som kedy videl.“ A na čo dedko spomína najradšej? No možno tomu nebudete veriť, ale na školské časy. „Ako čas plynul, otec si znova našiel prácu a bolo nám lepšie. Keďže ma veľmi zaujímala chémia, dostal som sa na strednú školu do Kubína. Tie chladné noci, keď som spal na povale a pomaly som cítil, ako zamrzam, už boli preč. Roky strávené v Kubíne boli najkrajším obdobím môjho života. Konečne som nemusel myslieť len na hlad a biedu.“ Možno sa tiež pýtate, ako niekto dokáže spávať v jednej spálni spolu s ďalšími 11 ľuďmi. Ako sa dá prežiť bez peňazí. Dedko na záver svojho rozprávania dodáva: „Viem, že v tejto dobe je to naozaj nepredstaviteľné, no desiatky rokov dozadu to bolo normálne. Veľa ľudí si neuvedomuje, aký bol život kedysi. Pretože dnes majú ľudia všetko. Majú jedlo, majú kde bývať a netrpia biedou. V dnešnej dobe si ľudia nevedia vážiť mnohé veci.“

Simona Halásová, II. FL

JA SA PREBIJEM...

Od Mgr. Heleny Janičkovej, našej vyučujúcej dejepisu, sme sa dozvedeli o výstave archívnych záznamov o generálovi M. R. Štefánikovi pod názvom „Ja sa prebijem, lebo sa prebiť chcem“ pri príležitosti 100. výročia jeho úmrtia. Zúčastnila som sa jej v Štátnom archíve v Trenčíne. Čo ma zaujalo najviac?

Výstava v Štátnom archíve je veľmi zaujímavá. Archívne dokumenty a fotografie ma presvedčili tom, že si Trenčania Štefánika nesmierne vážili. Dnes je po ňom pomenovaná aj ulica v Trenčíne, vyhládka v Sokoliciach či kaviareň v budove Domu armády. No najviac ma zaujal osud sochy, ktorá pôvodne stála vedľa základnej umeleckej školy, presne tam, kde je dnes fontána. Táto socha, ktorú vyhotovil sochár Jozef Pospíšil, zobrazovala Štefánika v nadživotnej veľkosti. Socha v roku 1953 začala prekážať vrchným predstaviteľom vtedajšieho režimu, a tak ju z tohto dôvodu pri celkovej úprave a rozširovaní Leninovho sadu nechali v roku 1953 odstrániť. V roku 1954 vyšlo uznesenie rady Miestneho národného výboru v Trenčíne, ktoré pojednávalo o tom, že socha je „historicky bez-

cenná“ a má sa odovzdať do zberných surovín. Odvážny pracovník zo zberných surovín, ktorý si vážil všetko, čo pre nás Štefánik spravil, zachránil aspoň hlavu tejto sochy a celých 36 rokov ju schoval u seba, ukrytú v záhrade. Čo je s ňou dnes? Jej kópia bola použitá pre nový Pamätník M. R. Štefánika v tvare leteckého krídla, ktorý bol odhalený v roku 1998 v trenčianskom mestskom parku pomenovanom po našom veľkom malom mužovi. Výstavu odporúčam všetkým, ktorých aspoň trochu zaujíma život Najväčšieho Slováka. A keďže nás počasie stále viac láka von, odporúčam návštevu Mohyly M. R. Štefánika v Brezovej pod Bradlom či múzea v jeho rodnej dedinke - v Košariskách.

Rebeka Macová, I. ZA
foto: visit.trencin.sk

Mesiac za tarou

Práca v lekárni nepozostáva len z lúštenia hieroglyfov na receptoch či čítania myšlienok niektorých pacientov. Prináša aj chvíle, keď sa človek pri nej poriadne zapotí. O tom som sa presvedčil na mesačnej praxi v lekárni, kde som pracoval spolu s mojou spolužiačkou Kikou.

Bežný laik vníma zamestnancov lekárne ako nejakých „predavačov liekov“. Ale poviem vám, pravda je iná, zabezpečiť plynulú prevádzku v lekárni, to je poriadna fuška. Ráno sme začínali asistovaním pri prijímaní tovaru, ktorý sa musel osobitne prebrať a skontrolovať. Následne sme tovar museli vyložiť do priestorov lekárne. Všetko tu má svoj systém. Lieky sú uložené podľa abecedného poradia, množstva účinnej látky a expirácie. Tu sme si často spomenuli na našu slovenčinárku a jej obľúbené medzipredmetové vzťahy.

Ďalej nasledovala práca v laboratóriu, kde sme individuálne pripravovali lieky. Vtedy som sa cítil ako kuchár, ktorý pripravuje lieky a občas sa aj dobre potrápi, či už s výpočtami, alebo potrebou fyzickej sily. Ale ak ste šikovní, môžete sa vynájsť. Ako? My sme neraz na prípravu masti použili aj mixér.

Práca s ľuďmi je vo všeobecnosti tá najťažšia práca na svete. To sme zistili, keď sme sa postavili ku tare (miesto na výdaj liekov). Niekedy je veľmi náročné poradiť pacientovi, keď príde so

slovami: „Dajte mi takú tú bielu tabletku, čo som tu kupoval minulý mesiac.“ A zrazu sa z vás stane detektív, ktorý lúšti, čo by to tak mohlo byť. Počas mesačnej praxe sme zažili toho naozaj veľa. Veľa sme sa nasmiali, pretože pacienti sú veľmi tvoriví. Namiesto eukalyptového oleju si dokážu vypýtať ejakulátový. Taktiež sme mali super

Nie sme len predavači liekov, naša práca je občas poriadna fuška...

kolektív, ktorý sa s nami „zahrával“. Samozrejme, len v tom najlepšom zmysle slova. Spomínam si, ako som sa cestou z praxe čudoval, prečo mám taký ťažký batoh. A doma som zistil, že kolegyně mi doň vložili závažie. Niekedy však prídu aj okamihy, keď vás „zamrazí“. „Prepáčte, ale na tento liek nemám peniaze, nejakú to vydržím.“ Človek pri výkone tejto práce musí byť veľmi empatický, trpezlivý a vedieť sa usmievať. Lebo úsmev (tiež) lieči.

Človek pri výkone tejto práce musí byť veľmi empatický, trpezlivý a vedieť sa usmievať. Lebo úsmev tiež lieči.

Niekedy som sa cítil ako kuchár.

text a foto: Marián Seidl

Naše finalistky

Aj tento rok sa na internáte konala súťaž Miss Intrák. Medzi dvanástimi finalistkami boli až štyri dievčatá z našej školy, všetky z odboru farmaceutický laborant - Dominika Sedlárová, Magdaléna Machnáčová, Simona Solomanová a Natália Trúchla. Na foto sú len dve z nich - Simona Solomanová z II. FL a Natália Trúchla z III. FL. Práve sa chystajú na slávnostný večer. Čo poviete, svedčí im to, že? A ako to všetko

dopadlo? Spýtali sme sa diečat a tu je odpoveď: „Hoci naše meno na vyhodnotení ani raz nezaznelo, nepokazilo nám to náladu, práve naopak. Veľmi sme sa tešili s dievčatami, ktoré vyhrali. Sme vďačné za šancu zúčastniť sa na tejto akcii, vďaka ktorej sme získali novú životnú skúsenosť, mali možnosť obliecť si svadobné šaty, po niekoľkých rokoch si znova zatancovať a spoznať nových ľudí.“

Malá ochutnávka veľkého večera dievčat. Spoločný tanec finalistiek. Ako ho hodnotia? „Napriek tomu, že sme nestíhali a zvukár nám hudbu pustil príliš skoro, všetky sme si ho užili a nemysleli na to, že

tancujeme pred toľkými ľuďmi. Podľa silného potlesku sme usúdili, že sa porote i divákovi naše výkony páčili. Kamila Súkeniková a Simona Solomanová, II. FL (text aj foto)

Na Zmierení v SND

Ako sa hovorí, nielen chlebom je človek živý. Je potrebné nasýtiť aj ducha. Dopriať si kultúrny zážitok, ktorý rozhýbe vaše bránice, je ideál. My sme sa zúčastnili divadelného predstavenia Zmierenie alebo Dobrodružstvo pri obžinkoch v Národnom.

Táto Palárikova komédia založená na dvojitej zámene postáv s výborným hereckým obsadením bola zárukou smiechu v publiku. Javisko okrem postáv zaplňali aj folklóristi, živá hudba a speváci, ktorí vnášali do inscenácie tú správnu energiu. Touto hrou chcel autor Ján Palárik poukázať na vzájomnú úctu a porozumenie

medzi slovenským a maďarským národom, medzi obyčajným ľudom a šľachtou. Myslím, že téma úcty a porozumenia rezonuje aj v dnešnej spoločnosti a prejavy jedného i druhého sú dôležité pre spoločné nažívanie nielen týchto dvoch národov, ale ľudstva ako takého.

text a foto: Marián Seidl

Krojovaná Valika

S myšlienkou maturovať v kroji sa maturantka z odboru masér Valéria Španihelová pohrávala dlhší čas. Je totiž milovníčkou ľudových tradícií. Keď ju v tom podporila aj jej slovenčinárka, neváhala a v deň maturitnej skúšky zo slovenského jazyka prišla ako správna slovenská deva. Vraj ešte ráno váhala, či to urobí,

ale my sme radi, že sa napokon odhodlala a stala sa tak prvou „krojovanou“ maturantkou v histórii našej školy. Musíte uznať, že jej to naozaj veľmi pristalo. A ešte prezradíme, že sa jej aj darilo. Valika dokázala svojím činom, že mladí ľudia si tradície vážia a záleží im na ich udržaní a šírení. Palec hore! text a foto: (rr)

KEFKA NEPATRÍ DO KOŠA!

Už aj naša škola je zapojená do projektu Kolokefka. Aj napriek tomu, že väčšina z nás zubné kefky hádže do kontajnerov na plast, realita je taká, že končia na skládke či v spaľovni. Sú totiž vyrobené z rôznych druhov plastov, ktoré je ťažké od seba oddeliť.

Firma Curaprox vzala zodpovednosť do vlastných rúk a použité kefky začala zbierať. Prečo? Aby ich poctivo zrecyklovala. O tom je projekt Kolokefka. Kefkám najskôr odseknú hlavičky a z farebných rúčok potom vyrábajú koše na triedenie odpadu, ktoré darujú školám. Aj vy sa s nami môžete zapojiť do tohto projektu. Svoje kefky môžete priniesť do zberných nádob, ktoré sa nachádzajú v bufete a v

odborných učebniach zubných asistentov na prvom poschodí. Za každých 50 vyzbieraných kefiiek akejkoľvek značky získame dve bezobalové Curaprox kefky a za 200 vyzbieraných kefiiek set košov na triedenie odpadu a čo je najdôležitejšie, spoločne tak môžeme prispieť k vytvoreniu čistejšej a krajšej krajiny!

Marián Seidl, III. FL
návrh plagátu: M. Seidl

CURAPROX

V NAŠEJ ŠKOLE RECYKLUJEME ZUBNÉ KEFKY!

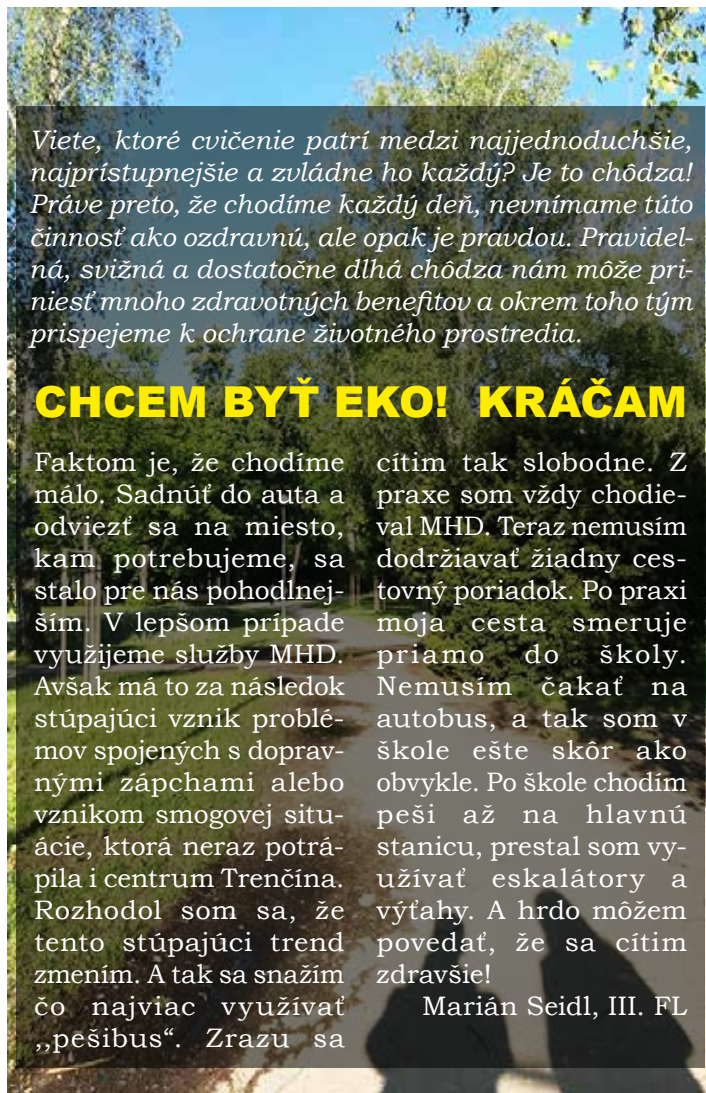
NEVYHADZUJTE ICH
PRINESTE ICH DO ŠKOLY

KEFKY CURAPROX BUDÚ ZRECYKLOVANÉ A POUŽITÉ NA VÝROBU KOŠOV NA TRIEDENIE ODPADU

ZA KAŽDÝCH 200 AKÝCHKOLIEK POUŽITÝCH ZUBNÝCH KEFIEK DOSTANE AJ VAŠA ŠKOLA ĎALŠÍ KÔS

#KEFKANEPATRIDOKOSA #ZALEZINAM

EKOALARM.SK

Viete, ktoré cvičenie patrí medzi najjednoduchšie, najprístupnejšie a zvládne ho každý? Je to chôdza! Práve preto, že chodíme každý deň, nevnímame túto činnosť ako ozdravnú, ale opak je pravdou. Pravidelná, svižná a dostatočne dlhá chôdza nám môže priniesť mnoho zdravotných benefitov a okrem toho tým prispějeme k ochrane životného prostredia.

CHCEM BYŤ EKO! KRÁČAM

Faktom je, že chodíme málo. Sadnúť do auta a odviezť sa na miesto, kam potrebujeme, sa stalo pre nás pohodlnejším. V lepšom prípade využijeme služby MHD. Avšak má to za následok stúpajúci vznik problémov spojených s dopravnými zápchami alebo vznikom smogovej situácie, ktorá neraz potrápila i centrum Trenčína. Rozhodol som sa, že tento stúpajúci trend zmením. A tak sa snažím čo najviac využívať „pešibus“. Zrazu sa

cítim tak slobodne. Z praxe som vždy chodieval MHD. Teraz nemusím dodržiavať žiadny cestovný poriadok. Po praxi moja cesta smeruje priamo do školy. Nemusím čakať na autobus, a tak som v škole ešte skôr ako obvykle. Po škole chodím peši až na hlavnú stanicu, prestal som využívať eskalátory a výťahy. A hrdo môžem povedať, že sa cítim zdravšie!

Marián Seidl, III. FL

PLYTVANIE JEDLOM V ŠKOLSKEJ JEDÁLNI

S témou odpadu súvisí i postreh našej vyučujúcej MUDr. V. Dobiášovej, ktorá si všíma, ako sa plytvá jedlom v školskej jedálni. Ako dôkaz slúži nasledujúca fotografia, ktorá vznikla za 10 minút jej dozoru na obede. Ako asi vyzerá táto nádoba po hodine?

„Nebolo by lepšie, keby si ten, kto nechce mäso, priniesol nádobu a vzal si obed

domov? Alebo by ho ponúkol niekomu, kto oň záujem má, príp. nech ho radšej odmietne,“ konštatuje smutne a dodáva: „Kuchyná totiž za odvoz zvyškov jedla (tzv. biologický, nebezpečný odpad) musí zmluvnej firme za jeho likvidáciu platiť. A práve to stojí za zamyslenie!“ Málokto si však uvedomuje, aký veľký je tento problém i z hľadiska ekologického. Hnitím a kazením potravín nastáva zvýšená produkcia skleníkových plynov, čo prispieva ku globálnemu otepľovaniu. (rr)

foto: V. Dobiášová

Daruj a požičaj si knihu

Pri knihobúdke sme zastihli Kristínu Bieliková z III. FL, ktorá nám prezradila, že sa jej táto novinka páči, často ku knihobúdke zabľúdi a už si odtiaľ odniesla zopár zaujímavých kníh. Tvrdí, že tento nápad je jednou z vecí, ktoré by na našej škole mali pokračovať.

Marián Seidl, III. FL, foto: archív školy

Na tejto filozofii je založená existencia knihobúdky, ktorá v mesiaci marec „vyrástla“ na našej zdravotke. Ide o malú verejnú knižnicu, z ktorej si každý môže knihu požičať a po prečítaní ju vrátiť alebo vymeniť za inú. Sympatická je aj humanitným princípom dôvery, ktorý v sebe skrýva, a tiež ekologickým poslaním. Dáva knihám druhú šancu, nový dych. „Platí totiž nepísané pravidlo, že ak máte doma knihu, ktorú ste už párkrát prečítali a odporučili by ste ju ďalším, tak ju môžete do knihobúdky vložiť,“ hovoria vyučujúce J. Meľošová, M. Matušová a knihovníčka A. Surovčíková, ktoré sa za zrodom a realizáciou tejto myšlienky skrývajú. Celkový dizajn knihobúdky má na svedomí p. prof. J. Meľošová. Musíme uznať, že ide o vydarené dielo. Tak „dočítania“, priatelia!

Čo ste možno nevedeli...

Prvé verejné „knihobúdky“ boli vytvorené ako umelecké diela. Za zmienku stojí dielo dvoch umelcov Michaela Clegga a Martina Guttmanna z roku 1991. Títo dvaja páni nainštalovali Verejnú knižnicu Open tým, že umiestnili knižnice s ochranou proti poveternostným vplyvom a sprístupnili ich ľuďom v rakúskom Grazi. Nadviazali tak priamy kontakt s komunitou zbieraním darovaných kníh od domu k domu. Susedia si mohli knihy požičať na niekoľko dní a potom ich vrátiť do knižnice. Cieľom bolo, ako píše portál www.museumarteutil.net, poskytovať reflexiu komunit a stimulovať sociálnu fantáziu a kolektívnu zodpovednosť.

Kamila Súkeníková, II. FL

VYSKÚŠAL SOM SI ZERO WASTE NA VLASTNEJ KOŽI

Volám sa Majo a rozhodol som sa dva týždne žiť bezobalovo. Na začiatku tejto výzvy som pociťoval strach. Predstavoval som si, že si nič nebudem môcť kúpiť v obchode a že budem obmedzovaný. Avšak počas výzvy som na tieto mýty ani nepomyslel. Bolo super pozorovať to klesajúce množstvo odpadu. Vždy som sa snažil myslieť na slovo odpad ešte pred tým, ako vznikol. A snažil som sa dodržiavať tieto zásady. Nepoužíval som plastové vrecká a igelitové tašky, ktoré som nahradil za látkové; namiesto plastovej fľaše som využíval

sklenenú; plastové slamky som nahradil kovovými; všade so sebou som si nosil pohárik, a tak sa nestalo, že by som použil jednorazové obaly. Straval som sa v školskej jedálni; kompostoval som odpad; veľakrát povedal NIE; vyskúšal som si nákup v bezobalovom obchode.

Boli to úžasné dva týždne, počas ktorých som zistil, že aj ja môžem prispieť zmenou svojho často len pohodlného správania sa k záchrane našej planéty. Ak som ťa inšpiroval, skús to aj ty!

text a foto: Marián Seidl

Sny sa občas nesplnia na prvý raz

Nikola svoju prácu miluje. Teší ju, keď sú jej malí pacienti spokojní a usmievaví. Vtedy je predpoklad, že sa skôr vyliečia.

Odkazuje jedna z prvých absolventiek odboru farmaceutický laborant Nikola Švecová, ktorá si už svoj sen plní. No nebolo by tomu tak, keby nebola vytrvalá a vzdala sa. Momentálne je v polovici cesty za 1. atestáciou, pracuje ako detská lekárka.

MATURITA ZA MNOU, ČO TERAZ?

Aj vy poznáte ten pocit, keď nevíte, čo chcete robiť po skončení strednej? V poslednom ročníku som mala i ja. Práca? Farmácia? Medicína? Prihlášky podané na obe výšky a pre istotu aj rezervná na Prírodovedeckú fakultu, odbor učiteľstvo biológie a chémie. Žiaľ, na prvýkrát mnou vysnívaná medina nevyšla, a tak som rok strávila na Prírodovedeckej, spoznala nových ľudí, rozšírila si obzory a užila si vysokoškolský život.

CHCEM BYŤ LEKÁRKOU

Stále ma však držala túžba byť lekárkou, pomáhať. Po poctivej príprave bol druhý pokus úspešný, začala som študovať v odbore všeobecné lekárstvo. Roky driny, odriekania, sebazaprenia, ale aj úsmevných situácií ma v roku 2017 priviedli k úspešnému dosiahnutiu titulu MUDr.

VYHRALA PEDIATRIA

Vybrala som si pediatriu a v lete som nastúpila na pozíciu sekundárnej lekárky na detské a novorodenecké oddelenie do nemocnice v Bánovciach. Pri

kontakte s mojimi prvými pacientami som sa naučila, aké dôležité je komunikovať, no najmä počúvať. Deti aj ich rodičov. Dostavili sa prvé úspechy v podobe novonarodených bábätkok, usmiatek a vyliečených detičiek a to je najviac, čo ma naplňa pri náročnej práci detskej lekárky. Avšak kvôli pracovnému a osobnostnému rozvoju som sa rozhodla vyskúšať niečo nové a odišla som pracovať do nemocnice v Dolnom Kubíne. Je to väčšia makačka, ale som spokojná. Momentálne som v 3. roku špecializačnej prípravy v odbore pediatria a budúci rok ma čaká atestačná skúška. Keďže byť lekárom je okrem poslania aj celoživotné vzdelávanie, tak to určite nebude moje posledné štúdium.

NAJSILNEJŠÍ ZÁŽITOK Z PRÁCE

Najkrajšou a zároveň najťažšou skúškou v mojej doterajšej lekárskej praxi bola záchrana práve narodeného bábätko, ktorého mamička mala úraz a museli sme ho „vybrať“,

keď sme chceli zachrániť život obom. Po dvadsiatich minútach oživovania sa nám bábätko podarilo zachrániť. Neopísateľný pocit šťastia a zároveň pokory som vtedy prežívala. Uvedomila som si, aká tenká je hranica medzi životom a smrťou. Vždy mám radosť, keď sa deťom, ktoré k nám prídu choré, s vysokými horúčkami, vracajú, po pár hodinách liečby uľaví a domov odchádzajú usmiatí.

ČO MI DALA STREDNÁ?

Veľa krásnych a úsmevných spomienok, tri najlepšie kamošky, vedomosti a zručnosti, vďaka ktorým som sa na skúšku z farmakológie učila o polovicu času menej ako moji spolužiaci. Dodnes využívam poznatky, čo som sa naučila na praxi v lekárni, ale aj počas štúdia na našej zdravotke.

NA ZÁVER RADA

Nikdy sa nevzdávajte svojich snov, aj keď niečo nevyjde na prvýkrát. Vždy je čas na novú šancu, novú príležitosť.

Soňa Cholevová, III. FL
foto: z archívu N. Švecovej

Fotografia z Nikolovej promócie, ktorá je dôkazom toho, že sny sa plnia, len sa človek nesmie vzdávať. Nikola už vie a čo vy? Na foto je tretia zľava. Spolu so spolužiakmi pripravená pomáhať.

Opätky nechajte doma! Alebo z denníka ZUA-čiek

Dynamická jazda v autobuse, vyčerpávajúci výstup na Devín a skvelé divadelné predstavenie. Toto a ešte omnoho viac sme zažili 24. apríla pri návšteve hlavného mesta. Zaspomínajte si s nami.

Autobus prudko brzdí a niečia kabelka letí o tri sedačky dopredu. To zas bude super deň. Vystupujeme z autobusu a sledujeme, ako sa parkovisko plní nedečkavými študentmi, najmä tretiakmi. Pozeráme na prudký kopec pred nami, a sme rady, že sme opätky nechali doma. Šliapeme strmým kopcom spolu s ostatnými spolužiakmi a pomaly sa blížime k hrdo týčiacemu sa Devínu. Vietor sa nám opiera do upravených vlasov. Keď sme konečne hore, rýchlo ich odhrnieme

z očí a užívame si ten nádherný výhľad. To budú fotky!

Už na začiatku sa dozvieme množstvo informácií. Pán sprievodca nás privíta pri hradnej studni, ktorá je hlboká 55 metrov a jej priemer je 2,4 metra. Hrad stojí na mohutnom skalnatom kopci nad sútokom Dunaja a Moravy. V tom množstve faktov sa postupne akosi prestávame orientovať. Neposlušný vietor sa pohráva s našimi účesmi, a tak už všetci nedečkavo čakáme, kedy sa táto historická vložka

skončí a pôjdeme do Eurovey.

Konečne prichádzame k budove Slovenského národného divadla a všetci sa tešíme, že si po prechodenom dni užijeme pohľad na Janka Koleníka. Pri vstupe do divadla ostávame v nemom úžase. Mramor na stenách, červený koberec...

A divadelná hra? Hra *Bál* vznikla z vybraných poviedok Boženy Slančíkovej-Timravy. *Opilstvo*, *sklamanie z lásky*, *nevera*, *zneužívanie moci* – *Bál* poukazuje na rôzne negatívne javy, ktoré neušli pozornému oku najväčšej

kritičky obdobia realizmu. So zatajeným dychom sledujeme úžasné výkony všetkých hercov. Hra sa nám veľmi páči, a preto nasleduje veľmi dlhý potlesk a my sa poberáme naspäť do autobusu. Tam nás čakajú posledné chvíle napätia – keď sa bus rozbehne, máme pocit, že sa nám okno rozletí kdesi na diaľnici. Zdá sa nám, že drží len pomocou lepiacej pásky. Inak skvelý deň!

Lucia Šamajová, Viktória Lovíšková, Kristína Mazáčková, Sofia Pokrývková, Barbora Matejková

foto: M. Ruisl

Aj „ženské dni“ môžu byť EKO

Každá máme svoje dni. Niektorá slabšie, niektorá silnejšie. Menštruácia je neoddeliteľnou súčasťou ženského života. Avšak počas tohto obdobia každá žena vytvára časť nerecyklovateľného odpadu, ktorý tvoria vložky a tampóny. Našťastie, doba sa posúva a ľudstvu začína záležať na prírode čím ďalej tým viac. Tak ako sklenné fľaše nahradili plastové, pláténé tašky zasa tie igelitové, aj menštruálny kalíšok sa snaží nahradiť nerecyklovateľné ženské hygienické potreby.

Hovorí sa o ňom už dlhšiu dobu, ale pritom sa nájde len málo žien, ktoré ho používajú. Pre tie, ktoré ho nepoznajú, si môžeme o ňom niečo viac povedať. Menštruálny kalíšok je vyrobený z lekárskeho silikónu, čo znamená, že sa nemusíme pri jeho používaní báť žiadnej infekcie. Má tvar zvončeka a je pružný, aby sa dal zaviesť do pošvy. Kalíšok na rozdiel od tampónu alebo vložky krv iba zachytáva a neabsorbuje. Treba ho každých 4 – 12 hodín vybrať z vagíny, krv vyliat, kalíšok umyť a je opäť použiteľný. Jeho zavádzanie a vyberanie si každá žena musí osvojiť, no podľa tých, ktoré kalíšok už používajú, je to jednoduché a ľahko zvládnuteľné. Rozhodli sme sa urobiť prieskum na našej škole a výsledky nás neprekvapili. Z 30 opýtaných ani jedno z dievčat kalíšok nepoužíva. 27 z nich je presvedčených, že ho ani skúsiť nechce, no niektoré si myslia, že je to praktická záležitosť, ktorá je šetrná k životnému prostrediu.

A na záver názor jednej mojej známej, ktorá kalíšok síce používa, no nechce byť menovaná.

„Kým som ho začala používať, veľa som o ňom študovala na internete, radila sa so ženami, ktoré už skúsenosť s kalíškom mali. Bála som sa, či mi neprinesie obmedzenia napr. pri cestovaní. Zistila som, že stačí mať v kabelke fľašu s vodou a všetko sa dá zvládnuť. Ani starostlivosť oň nie je náročná a keď si žena osvojí techniku zavádzania, je naozaj super. Za mňa určite áno. Presvedčilo ma hlavne to, že mi pri ňom nehrozí toxický šok, že každý mesiac neprodukujem navyše odpad a je výhodný aj po ekonomickej stránke. Kúpiš raz a hotovo.“

NA ZAMYSLENIE

Jedno balenie hygienických vložiek stojí v priemere 1,20 eur. Predpokladajme, že ho počas menštruácie žena celé spotrebuje. Za rok zaplatí 14,40 eur a za 10 rokov, čo je doba použiteľnosti menštruálneho kalíška, 144 eur. Cena kalíška je cca 25 eur. Zdá sa, že sa naozaj (aj finančne) oplatí. Už len prekonať strach z neznámeho.

text a foto: Soňa Cholevová, III. FL

NÁKUP V SECONDHANDE. ÁNO ČI NIE?

V poslednej dobe u nás secondandy naberajú na popularite. Čoraz viac mladých ľudí v nich nakupuje svoje oblečenie. Ak ešte stále nie si presvedčený o tom, že nákup v sekáči sa oplatí, tak tieto dôvody to určite napravia.

DRUHÁ ŠANCA

Ako zákazník môžete dať veciam druhú šancu, prispějete tak k tvorbe menšieho množstva odpadu a pomôžete robiť textilný priemysel udržateľnejší.

LACNÝ NÁKUP

Nákup v „sekáči“ vás vyjde oveľa lacnejšie ako nákup v značkových obchodoch, a tak za pár euro môžete odísť s plnou taškou. Niektoré kusy nájdeš dokonca ešte s originál visačkou, čo znamená, že budeš ich prvým majiteľom.

NUDA PRI NAKUPOVANÍ?

Máš pocit, že nakupovanie v bežnom obchode je nuda? V sekáči ťa čaká opak. Musíš sa prehrabať množ-

stvom vecí, aby si našiel ten svoj unikátny úlovok.

ZDRAVŠIE

Oblečenie v sekáči je z druhej ruky, a preto prešlo nejedným pracím cyklom. A to je fajn pre našu pokožku. Odevy sú totiž často plné chemikálií, najviac to platí pre tmavé oblečenie, ktoré mnohokrát púšťa spolu so špinou aj množstvo farby.

BUĎ ORIGINÁLNY!

Nájdeš tu originálne kusky oblečenia, široký sortiment a nemusia to byť iba vintage veci. Mnohokrát môžeš objaviť aj značkové oblečenie. Okrem toho, s kúskom fantázie sa dajú aj kvalitné, no nudné veci vylepšiť.

OLDIES PÁRTY ČI KARNEVAL?

Kde inde by si našiel šialený kostým, ak nie v sekáči? A na nákupy nezabudni vziať aj kamarátov. Hromadné nakupovanie v sekáči je najväčšia sranda!

text a foto: Viki Prievozníková

„Ja osobne milujem nakupovanie v „sekáčoch“. Bundu, tričko, nohavice a tenisky som kúpila práve tam a o polovicu lacnejšie, ako by som ich kúpila v známych obchodných reťazcoch. Tenisky ma stáli len 4 eurá! Teší ma nielen to, že som lacno nakúpila, ale aj to, že veciam dávam druhú šancu,“ dodáva Viki.

Ako ušetriť?

Peniaze sú neoddeliteľnou súčasťou nášho života. Potrebujeme ich k prežitiu. Je ťažké ich zarobiť, ale veľmi ľahké minúť. Veľakrát ich utrácame práve na veci, ktoré v skutočnosti až tak nepotrebujeme. Ženy v obchodných centrách trávajú veľa času nakupovaním vecí, ktoré doma odložia na poličku. Muži zasa vrážajú peniaze do svojho auta a benzínu. A čo študenti? Na čo míňame svoje peniaze my?

Táto otázka nám dlho vrtala v hlave, a tak sme sa rozhodli pre malý prieskum. Položili sme ju 50 respondentom, žiakom našej školy, ubytovaným na školskom internáte. A najčastejšia odpoveď? Jedlo! A to takmer u 100% respondentov. Strava na internáte a v školských jedálňach nie je vždy najlepšia, a preto sme nútení si jedlo kupovať a niektorí i variť sami napriek tomu, že sa nám rodičia snažia dopriať tu najjednoduchšiu formu stravovania. Študenti míňajú dosť. Ale koľko presne? Podľa odpovedí našich respondentov je priemerná čiastka vreckového, ktoré študent dostane na týždeň, 17€. Často sme sa však stretávali i s odpoveďami, že keď sa dá, platia kartou alebo stravnými lístkami, čo znamená, že ak im v peňaženke aj zostanú peniaze,

neznamená to úsporu.

Pýtali sme sa aj, či si študenti dokážu ušetriť z vreckového, ktoré pravidelne dostávajú. Odpovede boli rôzne. Niektorí všetky peniaze minú už do stredy, iným zostane pár eur aj na ďalší týždeň.

A ako vlastne šetriť? Pripravili sme si pre vás pár tipov, ako si ušetriť čo najviac peňazí:

1. Platenie v hotovosti

Tým, že platíme kartou, si často neustriehneme, koľko peňazí minieme. Keď platíme v hotovosti, viac si uvedomujeme sumu, ktorú musíme zaplatiť, a vidíme, koľko nám v peňaženke ešte zostalo na ďalšie dni.

2. Zapisovanie si výdavkov

V bufete minieme 50 centov. V automate 1€. A takto to ide ďalej a my si ani nevšimneme, ako rýchlo svoje vreckové minieme. I keď si často

povieme, že je to len pár centov... No ak by sme to zráтали dokopy, zistili by sme, že sme minuli viac, než sme chceli.

3. Nekupovať si veci, ktoré nepotrebujeme

Pri nakupovaní by sme mali rozmýšľať, či vec, ktorú kupujeme, využijeme. Veď nakupovaním zbytočných vecí minieme hádam najviac, čo našej peňaženke iba škodí.

4. Kupovanie zľavnených vecí

V každom obchode nájdeme regál, v ktorom sú veci v zľave, často aj za polovicu pôvodnej ceny. To, že je vec v zľave, ešte neznamená, že je nejakým spôsobom zlá alebo iná ako tie druhé. To isté je aj s jedlom. V obchodoch nájdeme potraviny zľavnené aj kvôli tomu, že im v ten deň končí dátum expirácie. Takýchto potravín sa snažia zbaviť, no pritom sú veľmi

výhodné, keďže často nám pri vhodných podmienkach môžu vydržať niekoľko dní. Je fajn využívať zľavy, ale pozor – pri nákupe vecí, ktoré potrebujete.

5. Využívanie zliav

Zákaznícke vernostné kartičky ponúkajú množstvo zliav k nákupu. Veľakrát je to výhodné. I náš ISIC ponúka množstvo zliav v rôznych populárnych obchodoch a službách, napr. kino alebo divadlo.

Šetriť je skvelé, ale náročné. I malými sumami si môžeme ušetriť veľmi veľa. Aj keď zo začiatku to ide pomaly a ťažko, postupom času si každý nájde svoje finty, ktorými ušetrí. Ak ste sa aj vy rozhodli začať šetriť, budeme radi, ak vám aj naše rady pomôžu.

Soňa Cholevová a Monika Tomašíková, III. FL
foto: Magdaléna Bežová

Bozk je krásna reč

Často sa stáva, že moderný tínedžer vtisne bez problémov pusu každej „babenke“ či „týpkovi“, na ktorého narazí. A prečo je tomu tak? Nuž, všetky živé aj neživé veci na svete prechádzajú vývinom. Osobne sa s touto vymoženosťou dnešnej doby, kde bozk, tam bozk, nestotožňujem. Aj napriek tomu, že som mladý človek, ktorý sa snaží ísť ruka v ruku s moderným pokrokom, tu zastávam „staromódny“ názor. Bozk pre mňa naozaj znamená viac než tisíc slov. Znamená dôveru, poznanie, radosť, úsmev, šťastie. Dúfam, že sa mi nikdy nepodari v tomto dobehnúť dobu. Pretože plytvať bozkami pre niekoho, koho meno si na druhý deň pamätať ani nebudem, je plytvanie sebaúctou. Bozk by mal byť prejavom lásky a pokiaľ tomu tak nie je, ide len o klamstvo.

(VŠ), foto: Michaela Galková,
III. FL

Futbal, to je hra! V podaní našich druháčok z odboru ZL je sa veru na čo pozerieť. Mladosť, krása, nadšenie!

Farmaceuti zase hrajú plážový volejbal. Obetavý Matej neváha „hodiť“ rybičku a vyvádäť sa v piesku.

Druháci na čerstvom vzduchu

U Hossu nemôže chýbať golf. Jeho základom neodolala ani Veronika z II. FL. Ako sme zistili, golfovú palicu drží v rukách prvýkrát a celkom jej to ide. Teda aspoň nám laikom sa to zdá. Ale čo, dôležité je, že sa hýbe. A veru ten týždeň každého rozhýbal a postaral sa o červeň (nielen) na tvári. (pripravili: III. FL)

Preťahovanie lanom. Táto disciplína nemôže chýbať počas Týždňa športu u druhákov. Kto vyhrá? Dievčatá alebo chlapci? Nuž boli to tí, ktorých bolo viac.

Koho to tu máme? Samého majiteľa centra, kde druháci športovali. Marián Hossa neunikol pohľadu našej šéfredaktorky Kamily. Žeby sa črtalo interview?

ŠTUDENTSKÁ MOZAIKA

UŽ JU NEDOBEBHEM

Praskanie vinylovej platne na starom gramofóne môjho fotra vo mne vyvoláva eufóriu, ktorá mi nedovolí spať. Ten zvuk milujem viac ako vôňu novej knihy alebo vôňu asfaltu po letnom daždi. Viac ako všetky časti Harryho Pottera a ako všetky francúzske filmy na svete. Dokonca by som povedala, že ho milujem viac než stúpajúci cigaretový dym, ktorý sa silou-mocou snaží dotknúť oblakov. Často si kladiem otázku: „Prečo sa dym z cigarety nikdy nedostane úplne hore a nepripojí sa ku svojim vzdialeným príbuzným?“ Odpoveď nenachádzam...

Práve mi dohrala skladba Angie od The Rolling Stones. Je to obľúbená pieseň môjho otca. Som presvedčená, že väčšina piesní z tohto obdobia sú v skutočnosti o heroíne. Je mnoho skladieb, pri ktorých mi to napadlo. Mick sa snaží „Angie“ povedať, že ju opúšťa, pretože stráca kontakt s okolitým svetom. Alebo David Bowie v piesni Station to station spomína návrat vychudnutého bledého vojvodu, ktorý vrhá šípky do očí milencov. Ale možno som len ja taká hlbavá a vo všetkom sa

Odpoveď nenachádzam...

snažím nájsť skrytú podstatu, a títo páni naozaj spievajú o láske k žene.

Pozrela som sa na hodiny na stene. „Dopekla! Nestíham!“ Zdvihla som sa zo zeme a začala sa obliekať. „Ocko nám zakázal používať škaredé slová,“ podotkol môj malý brat, zatiaľ čo som sa snažila sponkami prichytiť ofinu. „Áno, áno, ja viem, Tom. Prepáč!“ Je mi jasné, že nemôžem nadávať pred osemročným chlapcom, ale táto situácia si to jednoducho pýtala. Schmatla som svoju taštičku poslednej pomoci a bežala do kúpeľne. Vytiahla vrecúško s prachom, striekačku, lyžičku a zapalovač. Stiahla som si ruku opaskom a šľahla som si. Dúfala som, že mi tá dávka vydrží až dokonca školského predstavenia. Mojou úlohou bolo pretáčanie listov s notami nášmu pianistovi. Moja rola v školskom predstavení bola rovnako úbohá ako moje predstavy o normálnom živote.

Možno som len taká hlbavá a vo všetkom sa snažím nájsť skrytú podstatu.

Cestou do školy som sa zastavila na benzínke kúpiť si krabičku cigariet. Oprela som sa o stenu z druhej strany pumpy a zapálila si. Ako tak pozerám na dym, ktorý uniká z mojej cigarety, napadla mi odpoveď na moju nezodpovedanú otázku. Čo ak sú v tom dyme ukryté duše ľudí, ktorí robili naozaj zlé veci a teraz sa snažia dostať do

neba? Čo ak svetielko na kraji cigarety je ich jediným svetielkom nádeje? Aj ja by som také chcela. Ale neviem, či by ma nejaké svetielko vedelo udržať pri živote. No viem jedno. Viem, že život je príliš krátky na to, aby som zabila tri hodiny v škole pretácaním listov papiera nejakému úbožiakovi, ktorého napĺňa len pchanie sa učiteľom do zadku.

Čo ak svetielko na kraji cigarety je ich jediným svetielkom nádeje? Aj ja by som také chcela.

Zavolala som Amy, mojej najlepšej kamarátke, a išli sme na most. Most bolo jediné miesto, kde sme sa cítili slobodné. Bol to most, po ktorom už roky nechodili autá. Pod ním bývali bezdomovci, a keďže sme s Amy tolerantné, nezasaňovali sme im do ich teritória a obsadili sme si miesto hore. Vyhovovalo nám to. Boli sme bližšie k oblohe. Amy vytiahla fľašu vodky a ja som pre ňu zatiaľ pripravila dávku háčka. Bolo asi sedem hodín večer a slnko práve zapadalo. Bol to náš najobľúbenejší čas. Predstavovali sme si, že sedíme na Golden Bridge v San Franciscu. Pustila som skladbu Summertime od Jenis Joplin, ľahli sme si a sledovali meniace sa tvary oblakov na oblohe. Dúfala som, že tá chvíľa nikdy neskončí.

No potom sa to stalo. Začala hrať Lust for life od Iggyho Popa. Táto bola naša obľúbená, odkedy sme ju počuli vo filme Trainspotting. Pri nej sme vždy začali utekať. Presne tak ako Renton vo filme. Preskakovali sme lavičky, váľali sme sa po kapotách áut zaparkovaných pri chodníku. Bežali sme, až kým pieseň neskončila. Cítili sme sa také slobodné. Lenže tentokrát to bolo iné. Amy sa rozbehla a ja za ňou. Bežali sme ako o život. Keď dohrala pieseň, zastavila som a oprela som sa o zábradlie na moste. Amy bežala ďalej...

„Haló, slečna Earleyová, ste v poriadku?“ Desatminútové ticho prerušila moja psychologička. „Áno, prepáčte,“ rýchlo som odpovedala. „Pokračujte. Čo sa stalo potom?“ neustále sa ma vypytovala. Nepoviem jej, ako Amy zomrela. Nikomu to nepoviem.

„Nepamätám sa. Mrzí ma to.“ Dúfala som, že môjmu klamstvu uverí. Už viac nechcem myslieť na jej smrť.

Cítili sme sa také slobodné. Bežali sme ako o život.

Ubehol viac ako rok od jej smrti. Ale jej posledné slová mi zostanú v pamäti ukryté navždy. „Nedobehneš ma! Nikdy ma nedobehneš!“ kričala. Máš pravdu, Amy. Nedobehnem.

Karolína Papalová, I. ZL
foto: (jm)

Filmotéka

ČERNOBYĽ

25. apríla 1986 v skorých ranných hodinách otriasol okolím Černobyľu výbuch. Oheň, ktorý sa valil z budovy elektrárne a bolo ho vidieť na kilometre, prišli hasiť hasiči, ktorí netušili, v akom nebezpečenstve sa nachádzajú. Aj toto je jedna zo scén najlepšie hodnoteného seriálu z

réžie HBO s názvom Černobyľ. Seriál v piatich častiach rozpovie príbeh najväčšej jadrovej katastrofy spôsobenej človekom a priblíži osudy hrdinov, ktorí obeťovali život či kariéru, aby zachránili zvyšok Európy pred jej hroznými následkami. A to všetko s veľkou presnosťou a autentickým vizuálom. (JM)

Ad Astra, sci-fi

Teraz sa fanúšikovia vesmírnych tém môžu tešiť na dlho očakávaný film Ad Astra, ktorý nás preniesie do obdobia blízkej budúcnosti. Režisér a spoluscenárista James Gray chcel priniesť na veľké plátno čo najvernejší obraz toho, ako bude vyzeráť cestovanie po slnečnej sústave v najbližších desaťročiach.

Hlavný hrdina je sám, a to nielen v emocionálnom zmysle, ale aj vo fyzickom. Roy McBride (B. Pitt) je ako každý astronaut často izolovaný a na jednom mieste strávi 79 dní v samostatnej vesmírnej lodi, ktorá cestuje z Marsu na Neptún s cieľom vypátrať svojho otca Clifforda (Tommy Lee Jones). Podarí sa mu ho nájsť živého?

Veronika Petrášová, II. ZUA

Zo sveta kníh

H. P. Lovecraft: Tieň nad Innsmouthom

Ďalšia temná poviedka od nekorunovaného kráľa moderného hororu nás zavedie do fiktívneho prímorského mestečka Innsmouth v štát Massachusetts, ktoré má zlaté časy

za sebou. Autor výborne pracuje s tajuplnou atmosférou a so strachom z neznáma. Príbeh sa rozbieha síce pomaly, ako je to zväčša preňho príznačné, no zrazu celá tá ťaživá atmosféra zahŕňajúceho mesta naplno

pohltní čitateľa, všetko prudko zhustne a text dostáva úplne iné tempo. Autor príbeh skvelo graduje až do finále. Pointa je síce na posledných stránkach zjavná, ale napriek tomu poteší. (JM)

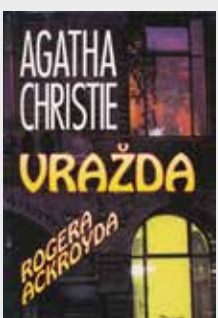
Anna Todd: After: Bozk

Tessa je slušné, milé dievča s dokonalým priateľom, no po príchode na vysokú jej pomotá hlavu Hardin - sebavedomý, drzý, potetovaný chalan

so strapatými vlasmi a piercingom. Hoci sa Hardin ku každému správa odporne, Tessa cíti, že ho musí lepšie spoznať a zistiť, čo sa za jeho správaním ukrýva a to aj za cenu, že stratí svojho priateľa a našťve

svoju matku, ktorá mala pre ňu naplánovaný dokonalý život. Kniha je vhodná pre teenagerov, najmä pre dievčatá. Jediná nevýhoda tejto knihy je to, že keď začnete čítať, neviete prestať.

S. Habániková, I. MAS

Agatha Christie: Vražda Rogera Ackroyda

Jedna z najznámejších detektívok Agathy Christie priblíži záhadu úmrtia prominentného obyvateľa dediny v západnom Anglicku Rogera Ac-

kroyda. Kto môže za jeho smrť a kto vydieral jeho nastávajúcu pani Ferrasovú, ktorá prednedávnom zomrela? Na tieto otázky odpovie nový obyvateľ dediny, z ktorého sa vykľuje legandárny detektív Hercule Poirot. Prezradím, že aj tentokrát

ma autorka v jej povestnom „grand finále“, keď si Hercule Poirot zvolá do jednej miestnosti všetkých podozrivých a odhalí im skryté detaily prípadu aj vinníka, presvedčila, že pod lampou je najväčšia tma. (JM)

Hudba a my

RAPOM K LEPŠÍM ZAJTRAJŠKOM?

Všetci poznáme tie zlé dni, keď potrebujeme trochu vypnúť, pustiť si dobrú hudbu. Zväčša nám to aj pomôže. Ale čo ak hudba dokáže pomôcť nielen nám, ale aj prostrediu, v ktorom žijeme?

Za týmto účelom vznikla pieseň „Earth“, v preklade Zem, od rappera Lil Dicky. Môžeme v nej počuť o rôznych živočíchoch, ktoré žijú na tejto planéte. Vráťane človeka. Text piesne rieši postavenie ľudí na Zemi a v humorne poňatom videoklipe poukazuje na vymieranie živočíšnych druhov. K spevákovi sa pridali i mnohé známe osobnosti, ako napríklad Ariana Grande, Halsey, Snoop Dogg, Miley Cyrus, Ed Sheeran, Justin Bieber, Leonardo DiCaprio a mnoho ďalších.

Túto pieseň môžeme prirovnať k známemu hitu We Are The World, na ktorom sa v deväťde-

siatych rokoch tiež podieľali známe osobnosti. V dobe, keď si ľudia začínajú viac a viac uvedomovať svoje miesto na tejto planéte, nám táto pieseň nielen ukazuje varovný prst nad tým, ako sa všetko mení, ale aj nás vtipne navádza k tomu, aby sme to spoločne zmenili. Aký je teda účel tohto projektu? Vybierané prostriedky získané prostredníctvom tejto piesne poputujú k rôznym environmentálnym nadáciám. Tak čo, stále si myslíte, že hudba pomáha len vám?

Marián Seidl, III. FL
ilustrácia: Veronika
Petrechová, II. ZUA

Maturitné múdrosti

Skúšajúca sa snaží napovedať žiačke pri interpretovaní Váľkovej básne Jablko: No čo by ti povedala mama, keby si si odtrhla ešte zelené jablko?
Žiačka: Umy si ho!

Poznáme degeneračné romány... (generačné)

Žiačka o dráme Absolútny zákaz: Jedinou jej radosťou bolo pozeranie sa z okna, lebo bola slepá.
Skúšajúca: ???
Žiačka: No ona to vnímala ušami.

Skúšajúca: Vytvor od slova les nové slovo s predponou.
Žiačka: Predles.
Skúšajúca: Hm, a to je čo?
Žiačka: No však idem predles.

Snaha o objasnenie symboliky v románe Kto chytá v žite: V tej diere na žitnom poli je konzumný život.

V diele Peter a Lucia o vojne vedia len preto, že sú tam tie teroristické útoky...

Jozef Mak: Maruša, ona pila a utopila sa. V alkohole.

Verím, že im prinesiem šťastie (nielen) pri zelenom maturitnom stole.

KUPÓN

meno:

trieda:

dátum:

podpis triedneho učiteľa:

Pozor! Tento kupón sa nevzťahuje na vopred ohlásené písomky, testy, skúšanie!